
บทที่ 911 การตอบโต้ของหลินเซียน

เหวยเสิ่งจับจ้องมองคุณหลุนที่เบื่องหลังอยู่ชั่วอึดใจ จากนั้นหมุนตัวจากไป โดยไม่หันกลับไปมองอีก

ทัพของกงซุนชา เปี้ยหานและหย่างหยวนฮ่าวมุ่งมาบรรจบกันในที่ที่สุด สามยอดกองพันลำเลิสนี้เป็นกำลังรบสูงสุดของม่อวินไห่ มันต้องรีบกลับไปเพื่อป้องกันไม่ให้หลินเซียนมุ่งเป้ามาที่คนทั้งสาม มิฉะนั้นจะเป็นความเสียหายที่ไม่อาจประเมินได้

แม้ว่าไม่เคยมีข่าวเทพยุทธ์คนใหม่ปรากฏขึ้นในหมู่ชาวคุณหลุน เหวยเสิ่งก็ไม่กล้าประมาทเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด ยอดแม่ทัพทั้งสามนี้เป็นรากฐานสำคัญที่สุดของม่อวินไห่

การที่กู่หลิงเตาถูกลินเซียนสังหารทั้งกองทัพ มอบบทเรียนให้ทุกคนได้เข้าใจว่าในยุคสมัยนี้ การผนีกกำลังระหว่างยอดแม่ทัพและเทพยุทธ์จึงจะเป็นสุดยอดกลยุทธ์ที่พิชิตไปโดยไร้ผู้ต้าน

ระดับเทพยุทธ์แกร่งกล้าไร้เทียมทาน สามารถสร้างความปั่นป่วนในขบวนทัพศัตรูรวมถึงปลิดศีรษะแม่ทัพดุจหยิบฉวยวัตถุจากถุงย่าม ทว่าพวกมันไม่อาจยึดครองแคว้นแคว้นด้วยตัวคนเดียว เรื่องนี้จะต้องให้กองทัพลี้ดตามเข้ามา เพื่อสร้างเสถียรภาพให้แก่การปกครองของพวกมัน

และหากยอดแม่ทัพไม่มีเทพยุทธ์คอยให้การคุ้มครอง พวกมันจะตกเป็นเป้าสังหารอันดับแรกของเทพยุทธ์ฝ่ายศัตรูในทันที

ยามนี้สามยอดแม่ทัพมารวมตัวกัน เหวยเสี้ยงยอมไม่กล้าวางใจแม้แต่น้อย มันต้องรับประกันความปลอดภัยของคนทั้งสามเป็นอันดับแรก

เหวยเสี้ยงเองก็ทราบดี มันไม่สามารถทำลายล้างคุณหลุนได้ด้วยกำลังของตนเพียงลำพัง

สัตว์ประหลาดร่างมหึมาเช่นนี้ มีพลังชีวิตที่เข้มแข็งจนคนทั่วไปไม่อาจจินตนาการได้

หลินเชียนเหม่อมองยอดเขาหลักของคุณหลุนที่หลงเหลือเพียงครึ่งน้ำตาสองสายทะลักลงจากบ่า ใบหน้าขาวซีดดูคนตาย คล้ายดวงวิญญาณแตกสลายสิ้น ปล่อยให้ น้ำตาไหลอาบหน้าอย่างไม่อาย คนยืนที่อประหนึ่งต่อไม่อยู่เช่นนั้น ไม่ขยับเคลื่อนไหวเป็นเวลานาน

ความเจ็บปวดร้าวในใจมันยามนี้ ไม่มีสิ่งใดจะมาบรรยายได้ นับตั้งแต่ยังเป็นเด็กน้อย การปกป้องคุณหลุนก็เป็นความฝันของมัน และเมื่อมันเติบโตใหญ่ขึ้นมา จุดมุ่งหมายนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลงมาก่อน

การเสียสละของเหล่าผู้อาวุโส อาจารย์ของมันที่มอบดวงวิญญาณให้แก่กระบี่เทพไท่กู่ ท่านทั้งหลายเหล่านั้นล้วนเป็นแบบอย่างที่ทำให้ศรัทธาความเชื่อของมันยิ่งลึกล้ำมากขึ้น

นับตั้งแต่รับมอบคุณหลุนจากอาจารย์ของมัน หลินเชียนเพียรพยายามอย่างสุดความสามารถ ไม่กล้าหย่อนยานแม้แต่น้อย ทว่าคุณหลุนในมือของมันกลับต้องแบกรับความอภัยอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

กระทั้งยอดเขาหลักอันเป็นหัวใจของคุณหลุน ยังถูกศัตรูพินชาดลงมา

มันมองไปรอบ ๆ สิ่งที่พบเห็นคือสายตาแข็งทื่อและโศกเศร้าของบรรดาศิษย์ทั้งหลาย เสียงสะท้อนให้ของพวกมันยังดังระงมอยู่ข้างหู

หลินเซียนรู้สึกราวกับว่าหัวใจถูกมีดกรีดแทง

เสวียตง มู่เซวียนและเหล่าแม่ทัพนายกองอื่น ๆ ซึ่งเร่งรุดกลับมาโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด เมื่อเห็นหลินเซียน ต้องพากันถอนหายใจอย่างโล่งอกนับตั้งแต่ที่หลินเซียนพ่ายแพ้ เหล่าชนชั้นผู้นำของคุณหลุนเฟิงจะได้รวมตัวกันพร้อมหน้าเป็นครั้งแรก

ทุกใบหน้าเต็มไปด้วยความโกรธแค้น

ทุกคนมองดูหลินเซียนเป็นตาเดียว บุรุษผู้นี้เคยนำพาพวกมันไปสู่ชัยชนะนับครั้งไม่ถ้วน แววดาของพวกมันยังไม่สูญเสียความหวัง ตราบใดที่บุรุษผู้นี้ยังคงอยู่ พวกมันจะไม่มีวันหมดหวังต่อชัยชนะ

คุณหลุนทั้งมวลจ้องมองผู้นำของพวกมัน ผู้เป็นดังสัญลักษณ์ของพวกมัน

“ในประวัติศาสตร์ของคุณหลุน เราไม่เคยต้องเสื่อมเสียศักดิ์ศรีถึงเพียงนี้มาก่อน” สัมผัสเสียงลึกลับของหลินเซียนเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ดังกังวานผ่านอินกุย กระจายเสียงของมันไปทั่วทุกมุมในคุณหลุน

“นี่เป็นความผิดพลาดของข้า เป็นความรับผิดชอบของข้า หลังจากสงครามครั้งนี้ โดยไม่คำนึงถึงผลลัพธ์ ข้าจะสละตำแหน่งเจ้าสำนักในทันที”

เสียงอุทานอย่างเหลือเชื่อดังอิงอลในทุกมุมของคุณหลุน แต่ละคนดวงตาเบิกกว้าง เต็มไปด้วยความตกใจ เสวียตง มู่เซวียนกับพวกทั้งหลาย

สีหน้าแปรเปลี่ยน การตัดสินใจครั้งนี้ หลินเซียนกลับไม่ได้ปรึกษาหารือกับพวกมันก่อน

“สุนัขชี้แพ้อย่างช้า ไม่มีหน้าจะมาเป็นเจ้าของสำนักคุณหลุนอีก”

ในสั้มเสียงของหลินเซียน ทุกคนฟังออกถึงความสำนึกผิด ความเศร้า สลดหดหู่หลายคนดวงตาแดงก่ำ ยอดเขาสำคัญของคุณหลุนถูกฟันลงมาก่อนหน้านี้ย่อมมีคนไม่น้อยโทษว่าหลินเซียน ถึงกับโกรธเคืองมันอยู่บ้าง

แต่ในยามนี้ไม่มีผู้ใดตำหนิมันอีกแล้ว

นี่คือบุรุษที่เห็นว่าคุณหลุนมีน้ำหนักรมากกว่าชีวิตของมันเอง!

ผู้ใดยังจะแข็งใจตำหนิมันได้เล่า?

“แต่ก่อนหน้านี้ ข้ายังคงมีศึกลงครามที่ยังไม่จบสิ้น ไม่ถูกต้อง เป็นพวกเราต่างหาก เรายังคงมีศึกที่ยังไม่จบสิ้น! ในประวัติศาสตร์ของคุณหลุนเรา ไม่เคยเสื่อมเสียศักดิ์ศรีถึงเพียงนี้มาก่อน! นี่คือการอับอายของคุณหลุน! เป็นความอับอายของพวกเราทั้งหมด! มีเพียงกระบี่ โลหิตและชัยชนะ จึงสามารถชำระล้างความอับอายนี้ได้!”

“ศิษย์คุณหลุน ประชาชนชาวคุณหลุน ที่นี่คือบ้านเมืองของเรา ดินแดนของเรา สถานที่ซึ่งมีญาติพี่น้องของเราอาศัยอยู่แต่บัดนี้เราต้องถูกหยาบอับยศ ญาติมิตรของเราถูกเข่นฆ่า บ้านของเราถูกเผาทำลาย! คุณหลุนเรตกอยู่ในห้วงคับขันอันตรายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน! ไม่มีที่ให้เราหนี ไม่มีทางให้เราถอย เราทุกคนจะไม่มีผู้ใดรอดไปได้!”

“ประชาชนชาวคุณหลุน ชักกระบี่ของพวกเขาออกมา!”

“เพื่อศักดิ์ศรีแห่งคุณหลุน เพื่อญาติมิตรของเรา เพื่อบ้านเกิดเมืองนอนของเรา!”

“ในนามของเจ้าสำนักคุณหลุน ถึงนักรบแห่งคุณหลุนทุกคน ข้าขอสั่งให้ระดมพลอย่างเต็มอัตราศึก!”

“ไม่ว่าบุรุษหรือสตรี ไม่ว่าชราหรือเยาว์วัย ทุกคนที่มีระดับพลังชั้นมนุษย์ขึ้นไป จะต้องเข้าร่วมสงครามโดยไม่มีข้อยกเว้น!”

“กิจการร้านค้าทั้งหมด ไม่ว่าขนาดใหญ่หรือเล็ก จากนั้นไปให้หยุดการขายสินค้าทุกชนิด ทรัพยากรทั้งหมดจะถูกลำไยโอนไปยังกองทัพ”

“ทุกกองพันให้รวบรวมกำลังคน รอรับคำสั่ง!”

“ข้าหลินเชียน จะนำพวกเจ้าทั้งหมดไปสู่สมรภูมิ!”

“ในนามของคุณหลุน ชัยชนะ หรือไม่ก็ดับสูญ!”

“ในนามแห่งคุณหลุน มุ่งหน้าสู่ศึกชี้ชะตาของเรา!”

“การต่อสู้ครั้งสุดท้าย!”

เมื่อได้ยินเสียงเหี้ยมขาดของหลินเชียนดังก้องออกมาจากอินกุกยั่วทั้งค่ายเจียบกริบลง จนหากมีเข็มสักเล่มตกลงบนพื้นคงได้ยินชัดเจน

ทุกคนในกระโจมแม่ทัพมีสีหน้าขัดตาแย่ง ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าการตอบโต้ของคุณหลุน ไม่ถูกต้อง การตอบโต้ของหลินเชียน จะเหี้ยมขาด ดุร้าย และบ้าคลั่งถึงเพียงนี้

แม้แต่กงซุนชาয়้งนีกไม่ถึงว่าหลินเซียนจะมาไม้นี้ หลินเซียนเหมือนกับผีพนันที่เล่นเสียจนสองตาแดงกำ ภายใต้อบจนสิ้นหนทาง พานไม่สนใจสิ่งใด ทุ่มเดิมพันทั้งหมดลงมาในตาเดียว

ข้อได้เปรียบที่กงซุนชากับพวกทั้งหลายเพียรสั่งสมมาโดยตลอด หายวับไปกับตาในคราวเดียว

พลังเทพมีการพัฒนารุดหน้าตลอดสิบกว่าปี เซียนกระบี่คุณหลุนที่บรรลุถึงระดับชั้นมนุษย์จะมีจำนวนสักเท่าใด? นี่ไม่มีผู้ใดบอกได้ แต่ทุกคนทราบดีว่าตัวเลขนี้จะต้องมากมายมหาศาลอย่างน่าตระหนก

ก่อนหน้านี้ทัพเกร่งห้าสิบหมื่นของราชาแห่งความมืด สร้างความตื่นตระหนกแก่คนทั้งโลกมากพอแรงอยู่แล้ว แต่หากยักษ์ใหญ่มหาอำนาจเยี่ยงคุณหลุนส่งคนทั้งหมดของของพวกมันออกมาทำศึก แสนยานุภาพนั้นเป็นสิ่งที่กระทั่งพวกกงซุนชาয়้งไม่กล้าขบคิดคาดเดา! กองทัพของคุณหลุนเดิมที่มีขนาดใหญ่โตอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ดินแดนในปกครองของพวกมันกว้างใหญ่ไพศาล ทุกแคว้นแคว้นจะต้องมีกองทัพประจำการตามปกติ

มิหนำซ้ำคำสั่งระดมพลของหลินเซียนไม่ได้จำกัดแค่กองทัพ แต่ยังรวมไปถึงประชาชนพลเมืองทั่วไปอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ คุณหลุนจะสามารถสร้างกองทัพที่มีจำนวนพลมากกว่าร้อยหมื่นอย่างง่ายดาย และแม้ว่าพวกมันสามารถรวบรวมไพร่พลได้มากกว่าสองร้อยหมื่น กงซุนชากับพวกก็จะไม่แปลกใจเลยแม้แต่หน่อย คนเหล่านี้แม้ไม่เคยผ่านการฝึกอบรม ต่อให้พวกมันไม่เคยฝึกปรือแม้แต่ชบวนทัพขั้นพื้นฐานที่สุด ยังคงเป็นจำนวนคนที่ชวนให้ผู้คนขวัญหนีดีฝ่อตาย!

ไม่เคยมีผู้ใดกระทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน!

หลินเขียนทูปหม้อข้าวจมเรือ ยืนหยัดตบโต้ครั้งสุดท้าย กลับทูปทำลายแผนการของม่อวินให้ไปด้วย

แนวป้องกันป้อมปราการค่ายกลที่ม่อวินให้เร่งมือสร้างจนแทบล้มประดาตาย กลายเป็นไร้ความหมายต่อหน้าจำนวนกำลังพลอันล้นเหลือนี้ “นี่มันคนเสียสติชัด ๆ!”

มีคนโผล่ออกมา ทุกคนอดเห็นพ้องด้วยไม่ได้ พฤติการณ์บ้าระห่ำที่ไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายนี้ ต่อให้คุณหลุนเป็นฝ่ายได้ชัย พวกมันยังจะต้องแบกรับความบอบช้ำอย่างสาหัส หากไม่มีเวลาสักหลายสิบปี เกรงว่ายากจะฟื้นฟูดังเดิม

แต่ทุกคนมิอาจไม่ยอมรับ ฝีมือของหลินเขียนครั้งนี้ร้ายกาจยิ่ง

เดิมทีกองทัพของม่อวินให้บุกทำลายอย่างมีแบบแผน เจาะช่องว่างรอยโหว่ลับไม่ถ่วงในดินแดนคุณหลุน คุณหลุนประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง แผนการของพวกมันคือลากถ่วงสงครามให้ยืดเยื้อออกไป ยิ่งเวลาผ่านไป คุณหลุนก็จะยิ่งอ่อนแอลง ถึงยามนั้นพวกมันจะไม่หลงเหลือเรี่ยวแรงให้ต่อต้านแข็งขึ้นอีก

แต่การตัดสินใจอันเฉียบขาดของหลินเขียน นำทุนรอนทั้งหมดของพวกมันออกมาเป็นเดิมพัน เร่งทำศึกตัดสินครั้งสุดท้ายในเร็ววัน คุณหลุนในยามนี้ประสบความสูญเสียอย่างหนักหนาสาหัส กลายเป็นกองทัพโศกศัลย์ หลินเขียนยังตอกย้ำความอัปยศอันหนักหนาท่วงของพวกมัน ชัยชนะ

หรือไม่ก็ดับสูญ เป็นที่เห็นได้ว่าพลังจุดปะทุของพวกมันในคราวนี้ จะทรง
อำนาจอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ตำนานวีรบุรุษมักเล่าขาน ทหารโศกศัลย์ต้องได้ชัย เป็นสถานการณ์
เช่นนี้เอง

“ถ้าเช่นนั้น หากยืนหยัดต้านทานเอาไว้เล่า หากเราสามารถยืนหยัด
ได้นานพอ ความแหลมคมของพวกมันถูกลดทอนลง ขวัญกำลังใจจะตกต่ำ
จุดอ่อนของทหารที่ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรบจะเปิดเผยออกมาเอง... ..”
หย่างหยวนฮ่าวเหลือบมองกงซุนชา

“เราไม่อาจยืนหยัดได้!” กงซุนชาสิ้นศรัทธาอย่างหนักแน่น สีหน้าเคร่ง
ขรึม “แนวป้องกันของเราไม่มีที่ใดต้านทานจำนวนคนอันบ้าคลั่งนี้ได้”

หย่างหยวนฮ่าวกลับไม่ได้แปลกใจมากนัก กล่าวตามความสัตย์ หาก
บอกว่ามีแนวป้องกันที่สามารถต้านทานได้จริง แม้แต่ตัวมันเองยังไม่
ยินยอมเชื่อ

ที่ผ่านมาม่อวินไห่พึ่งพากองพันชั้นยอดนักรบล่ำเลิศมาโดยตลอด
กองทัพของพวกมันกล่าวได้ว่ามีจำนวนไม่มากนัก แต่ทั้งอาวุธยุทธโศปกรณ์
และการฝึกอบรมล้วนอยู่ในระดับสูงสุด โดยทั่วไปแล้วยุทธวิธีของพวกมัน
ไม่มีปัญหาใด แต่ต่อหน้ากลยุทธ์ทะเลมนุษย์ไร้ขอบเขตของหลินเซียน
จุดอ่อนที่ไม่เคยถือเป็นจุดอ่อนของพวกมัน กลับผุดเด่นออกมาทันที

“เช่นนั้นวักอ้อมไปโจมตีแนวหลังของคุณหลุนเป็นอย่างไร? แนวหลัง
ของคุณหลุนในยามนี้ปราศจากการป้องกันอย่างสมบูรณ์!” ถังเพยกกล่าว
พลาซฆมวดคิ้วครุ่นคิดอย่างหนัก

“หลินเขียนมาคราวนี้ แม้แต่ชีวิตตนเองมันยังไม่คำนึงถึง โจมตีแนวหลัง? มันจึงไม่แยแสสนใจว่าแนวหลังของพวกมันจะถูกล่าลายหรือไม่”
กงซุนซาโต้แย้ง

“ไม่เช่นนั้น มีสั้ให้เหวี่ยงชื่อ... ..” ม้าฝานกล่าวพลาถยั้มอย่างลึลั้บชั่วร้าย

ทุกผู้คนหันไปมองเหวี่ยงเส้งเป็นตาเดียว

เหวี่ยงเส้งกล่าวอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา “อันที่จริงหลินเขียนกับข้าสมควรมีฝีมือทัดเทียมกัน ครั้งก่อนเหตุผลที่ข้าสามารถเอาชนะเหนื้อมัน เงื่อนปมสำคัญอยู่ที่กู่หลียงเตาและช่วงอวีก่อนตายจู่โจมทำร้ายหลินเขียนคราหนึ่ง หลินเขียนได้รับบาดเจ็บบอบช้ำอยู่ก่อน ส่วนข้าโชคดีมีการรู้แจ้งอย่างฉับพลัน แต่ยามนี้ฟังจากสั้เสียงของมัน หลินเขียนดูเหมือนฝีมือรุดหน้าเช่นกัน หากให้ข้าบุกเข้าไปจู่โจมสังหารมัน ฝ่ายมันจะมีข้อได้เปรียบในดินแดนของตนเอง หมายความว่ามันเพียงแค่มีกิ่งเทพยุทธ์ไม่กี่คนคอยให้การช่วยเหลือ ข้าจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทันที”

“กิ่งเทพยุทธ์ ฝ่ายเราก็มี่เช่นกัน... ..” ม้าฝานพิมพ์ำ หากเอ่ยถึงชนชั้นกิ่งเทพยุทธ์ ม่ออวิ้นไ้ยังมีมากกว่าคุณหลุนเสี่ยอีก คนอื่น ๆ พอฟังดวงตาพลันเป็นประกายขึ้นมาทันที

“ระดับกิ่งเทพยุทธ์ ไม่สามารถเดินทางข้ามผ่านมิติความว่างเปล่าได้” เหวี่ยงเส้งอธิบาย

เหล่าแม่ทัพนายกองในที่สุดค่อยเข้าใจกระจ่าง ไขแล้ว ชนชั้นเทพยุทธ์สามารถใช้การเดินทางข้ามผ่านห้วงมิติความว่างเปล่า ไปยังสถานที่ที่ผู้อื่นไปไม่ได้ แต่ถึงเทพยุทธ์ไม่มีความสามารถเช่นนั้น

หมายความว่าหากคิดล่องลึกเข้าไปในกองทัพคุณหลุน เพื่อจู่โจมสังหารหลินเซียน มีเพียงเหยื่อสิ่งผู้เดียวที่สามารถกระทำได้ ถึงเทพยุทธ์ฝ่ายพวกมันไม่อาจให้การช่วยเหลืออันใด นั่นโยมิใช่พาตัวเข้าหาความตาย

ผู้คนหันไปมองหน้ากัน แต่ละคนมีสีหน้าอัปลักษณ์สุดทนต์

เมื่อจ้วม่อเห็นข่าวสารที่ส่งผ่านมาจากม่อวินไห่ สร้างความตื่นตกใจไม่น้อย นึกไม่ถึงว่าหลินเซียนจะเลือกกระทำเช่นเดียวกันกับประมุขเทพปิศาจ แต่มันมิอาจไม่ยอมรับความร้ายกาจของฝีมือนี้

เทียบกับหลินเซียนแล้ว ประมุขเทพปิศาจนับว่าอ่อนด้อยกว่ามาก

หลินเซียนเมื่อตัดสินใจกระทำเรื่องบ้าระห่ำเช่นนี้ ในคุณหลุนไม่มีเสียงคัดค้านแม้แต่เสียงเดียว คุณหลุนทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำพร้อมใจกันกระโจนเข้าร่วมเดิมพันในศึกครั้งสุดท้ายทันที! ขณะที่ประมุขเทพปิศาจเมื่อพยายามจะทำสิ่งเดียวกัน ในวิหารเทพปิศาจปรากฏเสียงคัดค้านมากมาย แม้ว่าส่วยเยวี่จะไม่ลงมือ ประมุขเทพปิศาจยังคงไม่มีจุดจบที่ดี

จ้วม่อแม้ผ่านพบคู่มือร้ายกาจนับไม่ถ้วน แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเกรงเกรียงไกรมากไปกว่าหลินเซียนอีกแล้ว คนผู้นี้ไม่ว่าพลังฝีมือหรือความสามารถล้วนสูงส่งสุดยอดในทุกด้าน แทบไม่มีจุดอ่อนใด

คราครั้งนี้เป็นปัญหาใหญ่แล้ว!

ทันทีที่ศึกตัดสินเป็นตายเปิดฉากขึ้น จุดอ่อนที่รากฐานต้นเขินเกินไปของม่ออวินให้ถูกเผยออกมาอย่างหมดเปลือก หากว่ายังเป็นม่ออวินไว้ในอดีต จ้วม่ออาจมีความกล้าพอที่จะออกคำสั่งระดมพลในรูปแบบเดียวกัน แต่ม่ออวินให้ในปัจจุบันขยายตัวออกไปมาก องค์ประกอบภายในสลับซับซ้อนกว่าเดิม ไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนในสมัยก่อนอีก เรื่องนี้เกี่ยวพันโดยตรงกับการหายตัวไปกว่าสิบปีของจ้วม่อ และหากพวกมันไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากพอ การใช้ฝีมือนี้ย่อมไม่ต่างจากการเล่นกับไฟ ที่อาจย้อนมาแผดเผาตนเองจนตาย

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หลินเชียนสามารถจ่ายค่าตอบแทนทั้งหมด แต่มันไม่สามารถจ่ายค่าตอบแทนนี้ได้

แต่ในขณะเดียวกัน แผนการของจ้วม่อก็ดำเนินมาถึงจุดสำคัญเช่นกัน หากทางด้านนี้ยังไม่สำเร็จลุล่วง มันก็ยังไม่กล้าเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงในฐานะหมิงอ๋อง

เวลา ยังคงเป็นเวลา ที่จะกลายเป็นเครื่องตัดสินความสำเร็จหรือล้มเหลวอีกครั้ง

จ้วม่อขบคิดใคร่ครวญอยู่หนึ่งคืน ก่อนจะส่งข้อสรุปของมันกลับไปยังม่ออวินให้

คำสั่งของจ้วม่อเรียบง่ายยิ่ง

มีเพียงประโยคเดียว ถ่วงเวลา กระทำทุกวิถีทาง ถ่วงเวลาศัตรูให้จนได้

ลากถ่วงศึกตัดสินครั้งสุดท้ายออกไปให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้!

บทที่ 912 การเตรียมการสิบปีของโหยวฉินเลีย

เหล่าระดับสูงของเผ่าปิศาจกำลังโต้เถียงกันอย่างดุเดือด

การตีโต้ของหลินเซียนสร้างความตื่นตระหนกให้แก่เผ่าอสูรทั้งหมด
เมื่อนึกถึงทะเลมนุษย์ที่เต็มไปด้วยผู้คนนับร้อยหมื่น บันดาลให้เกิด
ความรู้สึกไร้กำลังนัก

เว้นเสียแต่ว่าตอบโต้ด้วยวิธีการเดียวกัน นอกจากนั้นแล้วไม่มีหนทาง
อื่นอีก

ในศึกชี้ชะตาระหว่างคุณหลุนและม่อวินไห่ เผ่าอสูรเห็นพ้องต้องกัน
ว่าคุณหลุนเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่า ในจุดนี้ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่าง
แน่นแฟ้นของคุณหลุนสำแดงอำนาจอย่างเต็มที่ ส่วนทางด้านม่อวินไห่
ผลกระทบจากการหายสาบสูญกว่าสิบปีของจั่วม่อ ซึ่งปกติไม่อาจมองเห็น
ได้ แต่ยามนี้กลายเป็นจุดบอดที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยง

และสำหรับเผ่าปิศาจ อดีตสหยาศึกตามธรรมชาติของชาวอสูร

ในเวลานี้พวกมันเริ่มกดดันเผ่าอสูร

เสียงโต้เถียงอย่างดุเดือดดังก้องไปทั่วห้องประชุม หมิงเยวี่เยียนั่งอยู่
ในตำแหน่งประมุขภายในห้อง สองตาหลับพริ้มราวกับว่ากำลังพักผ่อน
หย่อนใจ ข้างกายนางเป็นฟงซินจื่อและโหยวฉินเลีย ยืนอารักขาอยู่สอง
ฟากข้าง

เผ่าอสุรยำนี้อยู่ในสภาพอ่อนแอ ที่ยำแย่ยิ่งกว่านั้นคือพวกมันไม่มี
ปรมาจารย์เทพยุทธ์

มู่ชู่และปิงหลันสองยอดแม่ทัพต่อให้ร้ายกาจกว่านี้ ยังไม่มีหนทาง
แก้ไขเรื่องนี้ได้ ในยุคสมัยปัจจุบัน เทพยุทธ์ยังคงอยู่ในสถานะไร้เทียมทาน

ทันใดนั้นเอง สุ่มเสียงหนึ่งทะลุกลางปล้องโดยไม่มีวีแววล่วงหน้า
กลบกลืนสรรพเสียงโต้เถียงทั้งมวล

“ท่านทั้งหลาย อย่าได้เสียเวลาต่อไปแล้ว”

สุ่มเสียงนี้ไม่ดังเท่าใด แต่ทั่วทั้งห้องสามารถได้ยินถนัดชัดเจน เสียง
โต้เถียงหรือทั้งหมดชะงักขาดหายโดยพลัน

ผู้กล่าววาทาเป็นบุรุษที่ไม่คุ้นหน้าผู้หนึ่ง หรือจะกล่าวให้ถูกต้องกว่า
นั้น เป็นบุรุษสวมหน้ากากสัมฤทธิ์ผู้หนึ่ง

“เจ้าเป็นใคร? ข้าไฉนไม่คุ้นหน้าเจ้า?” ผู้อาวุโสท่านหนึ่งสีหน้า
แปรเปลี่ยน ถลึงตาอย่างโกรธแค้น ทวาดเสียงดังสนั่น “เจ้าเป็นใคร! ถึงกับ
กล้าแฝงตัวเข้ามาในห้องประชุม... ..”

บุรุษสวมหน้ากากไม่แยแสสนใจเสียงก่นด่าของผู้อาวุโสนั้นอย่าง
สิ้นเชิง มันลุกขึ้นยืน ค้อมกายคารวะต่อฝูงชนอย่างสง่างาม กล่าวเสียง
อ่อนโยน “ท่านทั้งหลายสบาย ข้าหมิงอ๋อง ยินดีที่ได้พบทุกท่าน”

ทั่วทั้งห้องเจียบริบลงทันที ประโยคนี้สร้างความตะลึงลานให้แก่คน
ทั้งหมด ไม่ว่าผู้ใดล้วนตื่นตระหนกจนพูดไม่ออก

“ฮ่าฮ่า โอ้ ขออภัยด้วย นี่ไม่ถูกต้อง” บุรุษสวมหน้ากากกล่าวพลาถหัว
ร่อเบา ๆ “ยามนี้ข้าไม่ใช่หมิงอ๋อง แต่เป็นราชาปิศาจ”

กลิ่นอายสภาวะอันลึกล้ำสุดหยั่งถึงของจ้วม่อแม่ปกคลุมทั่วทั้งห้อง ให้ความรู้สึกดุดะเทวาลงมาเยือนโลกหล้า ทุกผู้คนประหนึ่งว่าตัวร่างถูก มื่อยักษ์ที่มองไม่เห็นบีบกระชับแนบแน่น ความรู้สึกอัดอัดหายใจไม่ออก อย่างรุนแรง บันดาลให้ทุกคนสมองขาวว่างเปล่าไปหมด

ทันใดนั้นฟงซินจื่อระเบิดพลังเป็นแสงเจิดจ้า พลังเทพในกายโคจร อย่างเร่ร้อน มันไม่ทราบว่ามีอองเข้ามาในห้องประชุมได้อย่างไร แต่ ทั่วบริเวณรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด เต็มไปด้วยยอดยุทธ์คอย อารักขาโดยรอบ หากพวกมันทำให้เกิดเสียงอะอะวุ่นวาย เหล่าองครักษ์ที่ ด้านนอกจะโถมเข้ามาในบัดดล

ทว่าสายตาดำเนินเยียบค่อนั้นเจาะทะลวงแนวป้องกันของมันราวกับ ลูกรุ่น พลังเทพของฟงซินจื่อชะงักขาดช่วง ถึงกับหยุดการโคจรหมุนเวียน! ผิดท่าแล้ว!

ฟงซินจื่อสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

นี่คือพลังของเทพยุทธ์?

ฟงซินจื่อคือยอดยุทธ์ที่แข็งแกร่งที่สุดภายใต้ร่มธงของหมิงเยวี่เยี่ย ในฐานะกึ่งเทพยุทธ์ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถเป็นคู่มือของมันได้ แต่ทว่า ผู้อื่นเพียงแค่อ้างมองมัน... ..

ความหวาดกลัวยึดครองจิตใจมัน มันเคยเข้าใจว่าตนเองล่วงรู้ความ แข็งแกร่งของชนชั้นเทพยุทธ์ดี แต่ช่องว่างระหว่างเทพยุทธ์และกึ่งเทพ ยุทธ์เช่นมัน ยิ่งกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่าที่มันคาดคิดไว้อีก

นี่เป็นช่องว่างที่ไม่อาจก้าวข้าม!

ฟงซินจื่อจิตใจจมลงในความเลอะเลือนงุนงง ไม่ทันสังเกตว่าด้านหลัง
มันปรากฏเงาร่างพราเลือนสายหนึ่ง

แสงสีม่วงกะพริบวาบ

ฟงซินจื่อในที่สุดคล้ายสะท้านตื่นขึ้น ความรู้สึกอันตรายอย่างแรง
กล้าทำให้มันกลายเป็นสัตว์ร้ายที่ตื่นรนอย่างคลุ้มคลั่ง

ในเวลานี้เอง มันค่อยพบว่ารอบกายมันถูกพลังขุมหนึ่งสะกดตรึง
อย่างแน่นหนา มันกระทั้งจะขยับตัวเพื่อต่อสู้ตื่นรนยังไม่มีปัญญา

ภายใต้ดวงตาเบิกกว้าง มันเห็นคนสวมหน้ากากที่น่ากลัวผู้นั้นทำท่า
คว้าจับมาที่มันแต่ไกล

เทพยุทธ์... ..

นี่เป็นคำสุดท้ายที่ปรากฏขึ้นในใจมัน

อาศัยกึ่งเทพยุทธ์ผู้นั้น ต่อหน้าเทพยุทธ์และกึ่งเทพยุทธ์คู่หนึ่ง ไฉน
เลยจะมีโอกาสต่อสู้ขัดขืนแม้สักน้อยนิด?

ปลิดชีพในกระบวนท่าเดียว!

ฟงซินจื่อศีรษะปลิวกระเด็น โลหิตฉีกพุ่งไปถึงเพดานห้อง อาบย้อม
จนแดงฉาน

เสียงกรีดร้องอย่างเสียขวัญดังระงมในห้องประชุม ผู้อาวุโสจำนวน
มากสีหน้าขาวเผือด ภาพโชคเลือดที่เบื้องหน้าชู่ชู่วุยพวกมันจนเข่าอ่อน
อย่างไรก็ตาม ห้องประชุมลับย้อมปิดกั้นเสียงอย่างดีเยี่ยม ถูกออกแบบมา
เพื่อไม่ให้คนด้านนอกได้ยินการสนทนาที่ภายใน กระทั่งยอดฝีมืออันดับ

หนึ่งฟงซินจื่อยังศีรษะหลุดลอยในกระบวนท่าเดียว ผู้ที่เดิมที่คิดต่อสู้พละ
ตัวสั่นสะท้านอยู่กับที่

แม้แต่ฟงซินจื่อตัวเหวี่ยง... ..

หมิงเยวี่เยี่ยหันขวับไปจ้องหน้าโหยวฉินเลีย สายตาเปลี่ยนเป็นเย็น
เยียบ “ประเสริฐ! ประเสริฐมาก! โหยวฉินเลีย! เจ้าถึงกับกล้าสมคบคิดกับ
หมิงอ๋อง!”

หมิงเยวี่เยี่ยไม่ได้โง่เงา โหยวฉินเลียรับผิดชอบดูแลความปลอดภัย
ทั้งหมด ผู้ที่มีความสามารถลอบชักนำศัตรูตัวฉกาจเข้ามาภายในอย่าง
สะดวกดายมีเพียงแค่มันผู้เดียวเท่านั้น

โหยวฉินเลียค้อมกายคารวะอย่างสุภาพ “ข้าทำเพื่อประโยชน์ของ
เผ่าอสูรทั้งหมด”

ผู้คนในห้องสีหน้าซีดเผือดราวกับขี้เถ้า

พวกมันล้วนทราบดีว่าโหยวฉินเลียกุมอำนาจอยู่ในมือมากมายเท่าใด
การทรยศของบุคคลสำคัญระดับนี้ ยังหมายความว่าฝ่ายตรงข้าม
เตรียมการจัดการกับพวกมันไว้พร้อมสรรพ

หมิงเยวี่เยี่ยไม่แยแสสนใจโหยวฉินเลียอีก นางเบือนหน้ากลับมา
กล่าวประชดแดกดันอย่างเย็นชา “หมิงอ๋องมีฝีมืออันยอดเยี่ยมนัก
แผนการอันยอดเยี่ยมนัก”

จ้าวม่อแย้มยิ้มในใจ ชัยชนะอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดครั้งนี้ ล้วนเกิดจาก
แผนการของผุ่ยากับเว่ย เมื่อหลายปีก่อนผุ่ยากและเว่ยเคยบอกเล่าถึง
พันธสัญญาเพรียกโลหิตและเมล็ดพันธุ์ที่ได้เพาะไว้ แต่จ้าวม่อไม่ได้ใส่ใจ

มากนัก ทว่าสิ่งที่ไม่คาดคิดก็คือ เมลดีพันธุ์ทั้งสามในแผนการนี้ล้วนมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อชัยชนะของมัน

หากมิใช่ว่ามีโหยวฉินเลียคอยอำนวยความสะดวก มันคงไม่อาจเข้าถึงตัวหมิงเยวี่เยี่ยได้อย่างง่ายดายถึงเพียงนี้

จ้วม่อเสาะหาเก้าอี้ตัวหนึ่ง นั่งลงอย่างปลอดโปร่ง รวากับว่ามันเป็นเจ้าของสถานที่กัมปान

“มาเถอะ ท่านทั้งหลาย ข้าเชื่อว่าไม่จำเป็นต้องกล่าววาทะคารุญคราวนี้มาสนทนาถึงอนาคตของเผ่าอสูรดีหรือไม่”

วาทาของจ้วม่อ ดังชัดเจนอยู่ในสมองของทุกคน

“อย่าได้เพื่อฝันไป!” หมิงเยวี่เยี่ยใบหน้าเย็นยะเยิบ สัมผัสเสียงของนางแน่นเฉียบขาดเป็นพิเศษ “ต่อให้วันนี้พวกเราทั้งหมดต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ พวกเราไม่มีวันยอมรับคำสั่งของเจ้า หากเจ้าต้องการปราบพิชิตพวกเราเผ่าอสูร ก็นำกองทัพบของเจ้ามาเถอะ!”

วาทาอันดุดันของหมิงเยวี่เยี่ยปลุกเร้าความคิดต่อสู้ของทุกคนขึ้นมา พวกมันถลึงตามองจ้วม่ออย่างโกรธแค้น

“ถูแล้ว! เจ้าหากคิดเอาชนะเผ่าอสูรเรา ก็ไสม้าเข้ามา!”

“เฮอะ อาศัยแผนการที่ไม่อาจพบพานคนเช่นนี้ ก็เข้าใจว่าจะสามารถยึดครองเผ่าอสูรเรา ช่างไรดีแสนัก!”

จ้วม่อมองดูหมิงเยวี่เยี่ยอย่างแปลกใจ มันไม่ได้ประหลาดใจกับท่าที่อันแข็งกร้าวของหมิงเยวี่เยี่ย แต่อัศจรรย์ใจในสายตาอันเฉียบคมของสตรีนางนี้ ภายใต้สถานการณ์ที่ตกเป็นรองอย่างสิ้นเชิง นางกลับสามารถ

มองทะลุถึงความตั้งใจของมันอย่างชัดเจน เรียกได้ว่าเดิมทีนางไม่มีเบี้ย
ต่อรองอยู่ในมือ แต่เพียงชั่วพริบตาไขว่คว้าได้เบี้ยต่อรองจำนวนหนึ่ง
เบี้ยต่อรองจำนวนนี้แม้ไม่มากนัก แต่จะอย่างไรยังคงใช้ต่อรองได้

นางอ่านออกในทันที ว่าจ๋มม่อต้องการจบเรื่องในแดนอสูรอย่างเงียบ
สงบและรวดเร็วที่สุด ไม่เช่นนั้นมันเพียงแค่เชือดทุกคนที่นี้ทิ้ง จากนั้น
กรีธาทัพเข้าปราบพิชิตแดนอสูร นั่นจึงเป็นวิธีที่ง่ายตายและตรงไปตรงมา
ที่สุด ไยต้องสนทนาให้มากความ

การสูญเสียชนชั้นผู้นำทั้งหมดในคราวเดียว จะทำให้เผ่าอสูรตกอยู่ใน
ความโกลาหลอลหม่าน ย่อมไม่มีปัญญารวมกำลังต่อต้านกองทัพปิศาจอัน
เกรียงไกร

แต่หมิงอ๋องกลับไม่ทำเช่นนั้น หมิงเยวี่เยี่ยคิดว่าถูกเงื่อนไขบดบังสำคัญ
ในทันที

ที่คาดไม่ถึงก็คือ เสียงหัวร่อเบา ๆ ดังแว่วออกมาจากเบื้องหลัง
หน้ากาก

หากในสภาพมีเปรียบอย่างเต็มที่เช่นนี้ มันยังถูกอีกฝ่ายกดดันเอาได้
เช่นนั้นจ๋มม่อก็คงไม่ใช่ผีดิบจอมลอบคราบที่โด่งดังไปทั่วอาณาจักรนภา
จันทร์เมื่อครั้งกระโน้นแล้ว!

เป้าะ จ๋มม่อดีดนิ้ว ส่งสัญญาณให้โหยวฉินเลีย

โหยวฉินเลียเข้าใจสัญญาณ พลันก้าวออกมาเบื้องหน้า หันไปมองมู่ชู่
อย่างเยือกเย็น

มู่ชู่เกิดสังหรณ์ร้ายขึ้นมาทันที

“มูชีต้าเหริน การพัฒนาของตระกูลไม้วังทะเลสาบในช่วงหลายปีมานี้ เป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คนนัก แต่ทว่า... ..” สัมเสียงเฉื่อยชาของโหยวฉินเลียชวนให้หนาวสั่นอย่างบอกไม่ถูก “ภายใต้รัศมีอันเรืองรอง มักซุกซ่อนอันตรายร้ายแรงไว้ด้วยเสมอ จากการสืบเสาะของพวกเรา เหล่าชนรุ่นหลังที่มีอายุน้อยกว่าสามสิบปีของตระกูลไม้วังทะเลสาบ ผู้ที่บรรลุถึงขั้นแม่ทัพบัญชาการศึกระดับเงิน มีอยู่เพียงยี่สิบห้าคนเท่านั้น ในขณะที่ตระกูลเฉียนจื่อวีและตระกูลหลี่ไห่เสียน ชนรุ่นหลังที่กำลังจะก้าวขึ้นไปถึงขั้นแม่ทัพบัญชาการศึกระดับทอง กลับมีไม่น้อยกว่าสี่คน หากมูชีต้าเหรินไม่อยู่แล้ว เกรงว่า... ..”

โหยวฉินเลียไม่จำเป็นต้องกล่าวสืบต่อ มูชีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปตั้งแต่แรก

นางไม่เคยคาดคิดเลยว่าโหยวฉินเลียจะลอบสืบเรื่องของตระกูลไม้วังทะเลสาบอย่างลึกซึ้งถึงเพียงนี้! ภายใต้ฉากหน้าที่รุ่งโรจน์ ตระกูลไม้วังทะเลสาบซุกซ่อนจุดอ่อนร้ายแรงเอาไว้ ตระกูลเฉียนจื่อวีและตระกูลหลี่ไห่เสียนที่โหยวฉินเลียกล่าวถึง ล้วนเป็นศัตรูเก่าของตระกูลไม้วังทะเลสาบหลายปีมานี้ เนื่องเพราะศักดิ์ฐานะอันสูงส่งของแม่ทัพใหญ่มูชี ทั้งสองตระกูลถูกสะกดเอาไว้ เสมอทรุดลงอย่างต่อเนื่อง

แต่หากนางตกตายในที่นี้... ..

นางรู้ดีว่าขอเพียงโหยวฉินเลียกระดิกนิ้วคราวหนึ่ง ทั้งสองตระกูลพร้อมจะมอบกายถวายชีวิตโดยไม่ลังเล ชะตากรรมของตระกูลไม้วังทะเลสาบย่อมเป็นที่คาดคำนวณได้

แม่ทัพใหญ่และผู้เคยพิชิตศึกน้อยใหญ่นับไม่ถ้วน ยามนี้ได้แต่นั่งงุ่นไป

“ปิงหลันต้าเหริน!” โหยวฉินเลียหันไปน้อมกายคำนับต่อแม่ทัพใหญ่ปิงหลันเหมือนเช่นปกติ

ปิงหลันแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา “ว่าอย่างไร? ข้าเองก็อยากรู้ว่าเจ้ามีวิธีการใดมาจัดการกับข้า!”

แม่ทัพใหญ่นางนี้เป็นกำพร้าตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่มีญาติพี่น้อง ปราศจากภาระของตระกูล

“ปิงหลันต้าเหรินไม่มีชาติตระกูลคอยผูกมัดรัดตัว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ คุณค่าของปิงหลันต้าเหรินนอกจากคุณค่าในฐานะแม่ทัพบัญชาการศึกแล้ว คุณค่าอื่น ๆ สามารถกล่าวได้ว่าเล็กน้อยยิ่ง” โหยวฉินเลียกล่าวอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา “แต่ในกองกำลังของปิงหลันต้าเหริน ท่านมีแม่ทัพสำคัญสิบสองคน ล้วนแล้วแต่มีภูมิหลังเช่นเดียวกันกับท่าน ทว่าในพวกนางทั้งสิบสองคน มีอยู่เก้าคนแต่งงานกำเนิดบุตร สามีของพวกนางซึ่งเป็นประมุขของตระกูลใหญ่เก้าแห่ง ยามนี้เป็นแขกผู้ทรงเกียรติของหน่วยองครักษ์เงา ปิงหลันต้าเหริน ท่านไม่ต้องกังวล เราจะดูแลพวกมันเป็นอย่างดี”

ปิงหลันในที่สุดก็หันหน้าเปลี่ยนสี

หากนางไม่อยู่แล้ว เกรงว่ากองทัพของนางคงต้องประสบชะตากรรม

... ..

สายตาของโหยวฉินเลียไม่ได้หยุดอยู่แค่ปิงหลัน มันหันไปมองอีกด้านหนึ่ง สายตากวาดไปพบผ้าอุวูโสที่กำลังมองดูมันอย่างเยือกเย็น

“ในบรรดาตระกูลทั้งหมด ผู้อาวุโสสวียอยู่ในสถานการณ์ที่ดีกว่าผู้ใด ผู้อาวุโสสวียควบคุมดูแลตระกูลของท่านเป็นอย่างดี ทั้งตระกูลเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในบริเวณโดยรอบปราศจากศัตรูคู่แค้นอันใด ท่านยังมีกองทัพอีกด้วย พวกมันล้วนไม่ธรรมดาสามัญเช่นกัน”

ผู้อาวุโสสวียหรีตาลง อดมมีสีหน้าภาคภูมิใจไม่ได้ สิ่งที่โหยวฉินเลี้ยกล่าวออกมาเป็นความภาคภูมิใจสูงสุดของมัน มันผู้นี้เป็นบุคคลสำคัญในสภาผู้อาวุโส ชื่อเสียงเพียงเป็นรองปิงหลันเท่านั้น มู่ชู่และคนอื่น ๆ ล้วนให้ความเคารพต่อมันอย่างสูง

“น่าเสียดาย” โหยวฉินเลี้ยสั่นศีรษะพลาทอดถอนใจ “เมื่อครั้งกระโน้น ผู้อาวุโสสวียท่านวางแผนกำจัดการสมาคมนานหลี่ แทบจะทำลายล้างพวกมันจนสิ้นซาก แต่ผู้อาวุโสสวียอาจไม่ได้คาดคิด สมาคมนานหลี่ยังคงหลุดรอดมาได้ ทั้งยังคงระลึกถึงความกรุณาของผู้อาวุโสสวียอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก”

คำ ‘สมาคมนานหลี่’ นี้ ไม่เพียงแต่ผู้อาวุโสสวีย แม้แต่ผู้อาวุโสคนอื่น ๆ ยังหน้าถอดสี พวกมันย่อมเคยได้ยินเรื่องขององค์กรนี้มาบ้าง สมาคมนานหลี่แม้มีชื่ออื้อฉาว เป็นที่เลื่องลือในความโหดเหี้ยมอำมหิต แต่ปกปิดซ่อนเร้นเป็นอย่างดี ในปีนั้นก่อนวรมรสุมโลหิตนับครั้งไม่ถ้วน ทว่าเมื่อไม่กี่สิบปีที่ผ่านมา สมาคมนานหลี่จู่ๆ ก็หายสาบสูญไปจากโลก ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าผู้อาวุโสสวียจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์กรลึกลับที่ว่านี้จริง ๆ

ผู้อาวุโสสวียที่วางท่าสงบเยือกเย็นตั้งแต่แรกเริ่ม ผุดลุกขึ้นทันควันราวกับมีไฟลนกัน แผลเสียงอุทานอย่างแตกตื่น “เป็นไปได้ไม่ได้!”

โหยวฉินเลียแยมยิ้มให้มัน “ผู้อาวุโสสวี ไม่ต้องรีบร้อน เรื่องนี้เราสามารถสนทนาอย่างละเอียดในภายหลัง”

จากนั้นมันไม่แยแสสนใจผู้อาวุโสสวี หันไปสนทนาเรื่องความลับของคนอื่น ๆ สืบต่อ มันเดินไปรอบห้อง เอ่ยออกมาซื้อหนึ่งกจัดการไปอีกคนหนึ่ง บุคคลสำคัญในห้องแทบทุกคนล้วนมีสีหน้าขั้ดตา โหยวฉินเลียสารยายความลับของแต่ละคนราวกับจาระไนสมบัติในบ้านของตน

บรรยากาศของความหวาดสะพรึง ตื่นตระหนกและสิ้นหวัง แผ่กระจายไปทั่วห้อง

หมิงเยวี่เยียดวงตาเบิกกว้าง สีหน้าขาวซีด ถลึงมองโหยวฉินเลียอย่างเหลือเชื่อ

รายละเอียดมากมายมหาศาลเช่นนี้ การเตรียมการอย่างรอบคอบระมัดระวังถึงเพียงนี้ นางไม่ทราบว่าเป็นเรื่องนี้อ่านวางแผนมานานเท่าใด แต่หากไม่ได้อดทนสืบเสาะเป็นเวลาหลายปี ไม่มีทางกระทำได้อันแน่ แต่นางกลับไม่เคยระแคะระคายแม้แต่น้อย! นางเดิมทีเข้าใจว่าโหยวฉินเลียทรยศนางไปเข้ากับหมิงอ๋อง แต่บัดนี้การคาดเดาที่เหลวไหลยิ่งกว่าปล้นผุดขึ้นในใจนาง

ตั้งแต่แรกเริ่ม โหยวฉินเลียเป็นไส้ศึกของหมิงอ๋อง!

นางหัวใจมดิ่งโดยพลัน

ฝีมือของโหยวฉินเลียแผ่ร้อนชั่วร้ายถึงที่สุด เหล่าอสูรผู้กุมอำนาจไม่มีผู้ใดหาญกล้ายืนอยู่เบื้องหน้ามัน คนเหล่านี้ รวมไปถึงตระกูลเบื้องหลัง

พวกมัน จึงเป็นกระดูกสันหลังที่แท้จริงของชุมก้ำล้งเผ่าอสูร เป็นชนชั้น
ปกครองที่แท้จริงของชาวอสูรทั้งมวล

เบียดตํอรองในมือนางหายวับไปกับตา

บทที่ 913 พิชิตชัยโดยไม่ต้องรบ

การเปลี่ยนชั่วอำนาจในระดับสูงของเผ่าอสูรดำเนินไปในทางลับ
แผนการของโหยวฉินเลี้ยกว้างไกลและครอบคลุม ชั้นชั้นผู้นำเผ่า
อสูรแทบทั้งหมดล้วนอยู่ในกำมือของมันโดยไม่ทันได้รู้เนื้อรู้ตัว ช่วงเวลาที่
มันเลือกลงมือครั้งนี้ว่าเหมาะสมจะพอดีถึงที่สุด เนื่องเพราะการประชุม
หารือครั้งนี้มีความสำคัญยิ่งยวด ในบรรดาชนชั้นผู้นำของอสูร ผู้ที่ไม่ได้
เข้าร่วมการประชุมนับไปมีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

หัวข้อของการประชุมเปลี่ยนเป็นการจัดตั้งสภาผู้อาวุโสใหม่ ชน
ชั้นสูงเหล่านี้พลันตระหนักทันที นี่คือการสับเปลี่ยนชั่วอำนาจ
ดั้งเดิมกับชุมอำนาจใหม่ บรรยากาศกลายเป็นเดือดระอุทันควัน ต่างฝ่าย
ต่างแย่งชิงตำแหน่งแห่งที่ให้ตนเองอย่างสุดชีวิต เสียงถกเถียงโต้แย้ง
ดุเดือดร้อนแรงยิ่ง

ในไม่ช้ากลุ่มผู้นำใหม่ก็เผยตัวต่อหน้าสายตาของผู้คนชาวอสูร หมิง
เยวี่เยี่ย ปิงหลันและมู่ชู่ยังคงนั่งอยู่ในตำแหน่งเดิม

ท้ายที่สุดการประชุมใหญ่ครั้งนี้ ไม่ได้ก่อให้เกิดแรงกระเพื่อมใดในหมู่
ชาวอสูร

หลังจากการเตรียมการยาวนานกว่าสิบปี โหยวฉินเลี้ยผู้ปกครองโลก
มืด ล่วงรู้วิธีจู่โจมจุดตายของผู้คนเป็นอย่างดี มันมือหนึ่งถือแส้มือหนึ่งใช้
หัวผักกาดล่อใจ เหล่าตระกูลสูงศักดิ์ผู้กุมอำนาจดั้งเดิมของเผ่าอสูร

กลายเป็นเรื่องเชื่ออย่างยิ่ง ส่วนบรรดาตระกูลที่ดื้อรั้นดั่งต้นกร้าวกับว่า
สาบสูญไปจากโลกในชั่วข้ามคืน ไม่ก่อให้เกิดระลอกใด ๆ

โหยวฉินเลียฝี่มือแผ่ร้อนอำมหิต เหล่าผู้ที่ลวงรู้แสนสนกลใน ทั้งต้น
ตระหนกทั้งหวาดกลัวจนหัวหด

การต่อสู้ระหว่างตระกูลมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่เมื่อเทียบกับฝี่มือชุด
รากถอนโคนทั้งตระกูลขององครักษ์เงา ซึ่งกระทั่งต้นหญ้าสักต้นยังไม่มี
เหลือทิ้งไว้ ฝี่มือของตระกูลต่าง ๆ ที่ผ่านมาแล้วไม่ต่างจากเด็กเล่นขาย
ของ

ทุกคนตัวสั่นสะท้าน เหม้ไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง

สภาผู้อาวุโสใหม่กลับกลายเป็นชุมอำนาจสูงสุดแห่งแดนอสูรเพียงชั่ว
ข้ามคืน

ในลานบ้านแห่งหนึ่ง ปิงหลันและมู่ชู่ นั่งสนทนาตามลำพัง

หน่วยองครักษ์เงาไม่ได้สร้างความยุ่งยากให้แก่พวกนาง เมื่อจบเรื่อง
พวกมันก็นิสรภาพให้แก่สองแม่ทัพใหญ่เผ่าอสูร กระทั่งศักดิ์ฐานะของ
พวกนางยังไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งสองรู้สึกคล้ายกับว่าเพิ่งหลับฝันไปตื่นหนึ่ง
ก็มีปาน

แม่ทัพใหญ่ทั้งสองเป็นบุคคลอันชาญฉลาด ต่างทราบแน่แก่ใจว่าหมี
อ่องไม่กลัวพวกนางกระด้างกระเดื่อง ชนชั้นผู้นำทั้งหมดและบรรดา
ตระกูลสูงศักดิ์ทั้งมวลล้วนยอมศิโรราบแต่โดยดี ต่อให้หมีเยวี่ยเยี่ยลุก
ขึ้นมาปลุกระดมผู้คนยังคงไม่มีประโยชน์อันใด

ชนชั้นปกครองของเผ่าอสูร ล้วนแล้วแต่เป็นฤๅษีหรือข้าว^๙ที่ใช้การไม่ได้ตั้งแต่แรก

สองแม่ทัพใหญ่จมอยู่ในความเงิบงันเป็นเวลานาน บรรยากาศหนักอึ้งอยู่บ้าง

“พวกเราจบสิ้นแล้ว” ปิงหลั่นพลันเอ่ยปาก สัมเสียงแหบพร่า ดวงตาทอแววเจ็บปวดร้าว ในฐานะยอดแม่ทัพผู้หนึ่ง โดยธรรมชาติแล้วย่อมไม่ชมชอบเหล่าองครักษ์เงาซึ่งกระทำการไม่เห็นแสงตะวัน แต่นางไม่เคยคาดคิดว่าจะมีวันที่ต้องพ่ายแพ้อย่างสิ้นท่าด้วยน้ำมือของคนทีนางนึกดูแคลนเหล่านี้

“แต่ไม่มีผู้ใดสนใจ” ปิงหลั่นหัวร่อเยาะหยันเสียงระคายหู “ทุกคนพากันปลาบปลื้มยินดี ที่พวกมันไม่ต้องทำศึกกับเผ่าปิศาจ”

ทันทีที่สภาผู้อาวุโสใหม่กุมอำนาจอย่างมั่นคง พวกมันก็ประกาศเป็นพันธมิตรชั่วคราวกับเผ่าปิศาจ ทั้งสองฝ่ายให้คำมั่นว่าจะเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตายตลอดไป และจะเคียงข้างกันต่อสู้กับศัตรูโดยไม่ทอดทิ้งกัน

นอกจากนี้สภาผู้อาวุโสยังส่งเสริมให้มีการไปมาหาสู่กันในหมู่พันธมิตรอสูรปิศาจมากขึ้น จากการหารือร่วมกันทั้งสองฝ่าย ทั้งแดนอสูรและแดนปิศาจจะเริ่มก่อสร้างค่ายกลเคลื่อนย้ายจำนวนมาก เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่การติดต่อสื่อสารระหว่างสองเผ่าพันธุ์

^๙ ฤๅษีหรือข้าว - คำเสียดสีผู้ที่ไร้ความสามารถ หมายถึงพวกที่ทำได้เพียงดื่มกินหาความสำราญ ไม่มีปัญญาทำการใหญ่

ทันทีที่ข้าวนี้นี้แพร่สะพัดออกไป ทัวแดนอสรุเต็มไปด้วยบรรยากาศ
แห่งการเฉลิมฉลอง

ที่แรกเมื่อเผ่าปิศาจรวมเป็นหนึ่งภายใต้ราชาปิศาจองค์ใหม่ แดนอสรุ
รู้สึกถึงภัยคุกคามอันร้ายแรง พวกมันเฝ้าหวาดวิตกต่อการรุกรานของเผ่า
ปิศาจ แต่ทั้งสองฝ่ายเมื่อบรรลุข้อตกลงพันธมิตรอสรูปิศาจอย่างเป็นทางการ
ย่อมหมายความว่าเผ่าปิศาจจะไม่หันหัวหอกมาจัดการกับพวก
มันแล้ว

ชาวอสรุทั้งหลายราวกับยกภูเขาออกจากอก

ซึ่งความจริงพันธมิตรอสรูปิศาจไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อันใด อสรูปิศาจ
มีความใกล้ชิดสนิทสนมตั้งแต่ต้น เนื่องจากประวัติศาสตร์อันยาวนานใน
การผนึกกำลังกันต่อสู้กับพวกชีวเจ่อ การเป็นพันธมิตรอย่างเป็นทางการ
คล้ายไม่มีข้อแตกต่างจากเดิมสักเท่าใด จะอย่างไรพวกมันไม่เหมือนกับชีว
เจ่อ ในหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนานระหว่างอสรูปิศาจไม่ค่อยมีความ
เคียดแค้นบาดหมางกันมากนัก

นี่ทำให้ปิงหลันรู้สึกว่าการขาดแดนต้นจนพดูไม่ออกบอกไม่ถูก

หมิงอ๋องยึดครองเผ่าอสรุอย่างเจียบเจียบจนไม่อาจเจียบไปกว่านี้ได้
นางเชื่อว่าอีกเพียงไม่กี่ปี เผ่าอสรุจะตกอยู่ในกำมือของหมิงอ๋องอย่าง
สมบูรณ์

แต่ถึงกระนั้นนางก็ได้แต่เฝ้าดูทุกสิ่งที่เกิดขึ้น โดยไม่อาจทำอะไรได้
เลย

นางเข้าใจธรรมชาติของผู้คนมาตั้งแต่แรก ผู้คนจึงไม่สนใจว่าผู้ใดจะเป็นผู้ปกครองพวกมัน เพียงใส่ใจว่าพวกมันจะมีชีวิตเป็นปกติสุขหรือไม่ เหล่าผู้อาวุโสจากตระกูลสูงศักดิ์เหล่านั้นก็ไม่สนใจว่าผู้ใดปกครองพวกมัน พวกมันเพียงสนใจว่าผู้ใดให้ผลประโยชน์แก่พวกมันมากพอ และผู้ใดสร้างความหวาดกลัวให้แก่พวกมัน

ส่วนบรรดาแม่ทัพประจำกองกำลังทั้งหลายในเผ่าอสูร ล้วนเป็นฉากรหน้าของผู้อาวุโสที่สูงศักดิ์เหล่านั้น แต่ละคนล้วนมีตระกูลของตนอยู่ด้านหลัง

ยกตัวอย่างมู่ชู่ トラบใดที่หมิงอ๋องยังเกาะกุมชะตากรรมของตระกูลไม้วังทะเลสาบไว้ในมือ มู่ชู่ก็ได้แต่ก้มศีรษะเชื่อฟังเท่านั้น สมาชิกของตระกูลสูงศักดิ์แต่ละคน ล้วนถูกกล่อมเกลาสำนึกรับผิชอบต่อตระกูลของตนมาตั้งแต่แรกเกิด พวกมันจะวางผลประโยชน์ของตระกูลไว้เหนือสิ่งอื่นใด

ส่วนบรรดาผู้ที่ภักดีต่อหมิงเยวี่เยี่ยอย่างแท้จริง ภายใต้คมมีดอำมหิตของโหยวฉินเลี่ย กลับไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้ต่อสู้คืนชน

กระทั่งปีงูหลันยังไม่สบช่องให้ต่อสู้คืนชน เว้นเสียแต่ว่านางไม่สนใจชีวิตของบรรดาลูกน้องคนสนิทของนางอีกแล้ว ไม่เช่นนั้นนางหากเคลื่อนไหวผิดปกติแม้แต่เล็กน้อย บรรดาเจี้ยเม่ย์ที่ติดตามตนเองมานานปี คงไม่มีโอกาสรอดชีวิตแม้สักคนเดียว

นี่คือแบบฉบับของโหยวฉินเลี่ย

ปิงหลันทอดถอนใจคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวเบา ๆ “ข้าตั้งใจว่าจะปลดเกษียณจากตำแหน่งแม่ทัพใหญ่บัญชาการกองพล”

มู่ชู่เงยหน้าขึ้นทันควัน

ปิงหลันโบกมือ ทำท่าบอกใ้ว่ามู่ชู่ไม่ต้องเสียเวลาเกลี้ยกล่อมนางอีก นางแยมยิ้มอย่างอ่อนคลาย รวากับว่าในที่สุดก็ได้ปลดเปลื้องจากภาระอันหนักอึ้ง “กล่าวตามความสัตย์ ผลลัพธ์เช่นนี้แท้จริงยังไม่เลว ไม่ว่าด้านฝีมือหรือน้ำใจ หมิงอ๋องจะต้องเป็นราชาที่ดีอย่างแน่นอน หลังจากจัดตั้งพันธมิตรอสูรพิศาจ มันจะไม่ปฏิบัติต่อเผ่าอสูรเราอย่างไม่เป็นธรรม และเมื่อก่อตั้งพันธมิตรอสูรพิศาจแล้วเสร็จ จะกลายเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อีก”

นางเบือนหน้ามามองมู่ชู่ กล่าวอย่างเคร่งขรึมจริงจัง “ต่อไปเจ้าต้องแบกรับธงของเผ่าอสูรเรา หากข้าคาดเดาไม่ผิด หมิงอ๋องจะต้องก่อตั้งสภาพันธมิตรผู้อาวุธโสที่ประกอบไปด้วยผู้อาวุธโสจากเผ่าอสูรและเผ่าพิศาจ ในบรรดาเผ่าอสูรเรา เหลือแต่เจ้าผู้เดียวที่เป็นชนชั้นยอดแม่ทัพ ภาระของเจ้าจะหนักหนาสาหัสไม่น้อย”

“ต้าเหรินคิดไปที่ใด?” มู่ชู่มองดูผู้อาวุธโสผู้มีพระคุณซึ่งคอยส่งเสริมนางเสมอมา อดไม่ได้ให้เกิดความเศร้าหดหู่จับใจ

“ข้าตั้งใจจะเปิดบ้านแม่ทัพบัญชาการศึกสักแห่ง” ปิงหลันทอดถอนใจ “แม่ทัพบัญชาการศึกที่เด่นล้ำของเผ่าอสูรเรามีจำนวนน้อยเกินไป ไม่ว่าต่อไปชะตากรรมของเผ่าอสูรจะเป็นเช่นไร ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา หากมี

เหล่าอัจฉริยะรุ่นหลังก็สมควรค่าอันเอาไว้ได้ คนเหล่านั้นจึงจะเป็นอนาคตที่แท้จริงของเผ่าอสูร!”

มู่ชู่กล่าวโดยไม่รอช้า “ข้าจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด!”

มู่ชู่ทราบวาปีงหลันไม่มีตระกูลหนุนหลัง ทุนรอนมีจำกัดยิ่ง

ปีงหลันกลับยิ้มละไม “ไม่จำเป็น เรื่องนี้หมิงอ๋องจะไม่ตระหนี่ถี่เหนียว ราชาทรงคิดว่าสถานที่นี้เป็นของพระองค์ และเห็นว่าผู้คนที่นี้เป็นคนของพระองค์เอง”

เป็นไปตามการคาดการณ์ของปีงหลัน จ้วม่อไม่ตระหนี่ถี่เหนียวแม้แต่น้อยจริง ๆ มั่นยืนตีมอบทุนรอนก้อนโตให้แก่ปีงหลัน ทั้งยังสนับสนุนความตั้งใจของนางอย่างเต็มที่

ด้านปีงหลันเอง นับเป็นยอดแม่ทัพในหมู่ยอดแม่ทัพแห่งเผ่าอสูรอย่างแท้จริง ด้านประสบการณ์สู้รบไม่มีผู้ใดเทียบเทียมกับนางได้ นางเมื่อปลดเกษียณเพื่อเป็นเสี้ยวฉาง (อาจารย์ใหญ่) ของบ้านแม่ทัพบัญชาการศึก บ้านแม่ทัพบัญชาการศึกยังไม่ทันจะสร้างขึ้น ก็สร้างแรงกระเพื่อมใหญ่โตไปทั่วแดนอสูรแล้ว

ปีงหลันบ้านแม่ทัพบัญชาการศึกเปล่งประกายรัศมีอันโชติช่วงไปตลอดพันปีให้หลัง เป็นหนึ่งในสองบ้านแม่ทัพบัญชาการศึกที่มีชื่อเสียงมากที่สุดแดนอสูร

บ้านแม่ทัพบัญชาการศึกอีกแห่งหนึ่งที่มีนามกระเดื่องเลื่องลือคู่เคียงกัน เรียกว่าผดุงบ้านแม่ทัพบัญชาการศึก

บ้านแม่ทัพบัญชาการศึกษาทั้งสอง ให้กำเนิดยอดแม่ทัพนับไม่ถ้วนแก่
เผ่าอสูรตลอดช่วงพันปีหลังจากนั้น

ว่ากันตามจริง ไม่ว่ามองจากมุมใด ประสิทธิภาพของจ้าวม่อคราวันนี้
นับว่ายอดเยี่ยมถึงที่สุด

แต่สำหรับกงขุนชา กับพวกทั้งหลาย พวกมันยังคงรู้สึกลำบากยาก
เข็ญยิ่ง อาจกล่าวได้ว่าผ่านวันเหมือนเป็นปีก็มีปาน คุณหลุนคล้ายเสียสติ
ไปอย่างสมบูรณ์ พวกมันยังคงเพิ่มกำลังพลตามแนวชายแดนอย่างบ้าคลั่ง
โดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง

ต่อหน้าทะเลมนุษย์อันกว้างใหญ่ไพศาล ลำพังพลังของกองพันไม่กี่
ทัพไม่อาจนับเป็นอะไรได้

เงาของฝูงชนมืดฟ้ามัวดิน ราวกับคลื่นยักษ์ที่ม้วนกวาดมาอย่างซ้ำ ๆ
แต่ไม่มีผู้ใดสามารถหยุดยั้งได้ ยามเมื่อมองดูพวกมัน นอกจากความตื่น
ตะลึงแล้ว ความรู้สึกไร้พลังอำนาจจะท่วมท้นอยู่ในใจอย่างรุนแรง

ทะเลมนุษย์สุดลูกหูลูกตา ยังคงพิมจำนวนขึ้นโดยไม่มีที่ท่าว่าจะจบ
สิ้น

ม่ออวินให้อาัยการรบก่อกรวน พยายามถ่วงศัตรูให้ช้าลง พวกมัน
กระทำได้ดีเยี่ยม แต่เมื่อเทียบกับความเร็วในการเสริมกำลังพลของอีกฝ่าย
ยิ่งนานไป ผลจากความพยายามของพวกมันก็ยิ่งไม่มีคุณค่าให้อะไรถึง

คุณหลุนคล้ายไม่สังเกตเห็นความพยายามของพวกมันด้วยซ้ำ
เพิ่มมากขึ้น! ยังคงเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ!

กงซุนชาและเหล่าแม่ทัพนายกองไม่มีกำลังขวัญพอที่จะบุกเข่นฆ่าเข้าไปยังแกนกลางของทัพคุณหลุน ต่อให้คนเหล่านี้ไม่เคยผ่านการฝึกอบรมมาก่อน พวกมันยังคงไม่กล้า หากพวกมันก้าวล้ำเข้าไป ภายใต้ทะเลมนุษย์สุดไพศาลผืนนี้ เ็นไปได้ว่าไม่มีโอกาสกลับออกมาอีกแล้ว

ยามนี้กองทัพฝ่ายตรงข้าม ระดมพลได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบหมื่นคน!

“เราสมควรทำอะไร?”

ยี่งนานวัน สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงทุกขณะ ผู้คนไม่สงสัยเลยว่าเมื่ออีกฝ่ายเปิดฉากโจมตีอย่างเต็มรูปแบบ พวกมันได้แต่หลบหนีเอาชีวิตรอด

“เราจะล่าถอย!” กงซุนชาสองตาแดงฉานด้วยสายเลือด รอยยิ้มเขินอายบนใบหน้าหายไปแต่แรก สิ่งที่เขาแทนที่คือประกายแหลมคมเย็นเยียบ เปี้ยหानและหย่างหยวนฮ่าวกไม่ได้ดูดีไปกว่ากันเท่าใด นับตั้งแต่กองทัพคุณหลุนปรากฏตัวที่แนวชายแดน พวกมันก็ไม่อาจข่มตาหลับลงอีกเลย

ล่าถอย?

เหล่าแม่ทัพนายกองงงงันวู

สามยอดแม่ทัพหลังจากเค้นสมองขบคิดใคร่ครวญจนไม่ได้หลับไม่ได้นอนอยู่หลายวันหลายคืน สุดท้ายกลับตัดสินใจล่าถอยเช่นนั้นหรือ?

หย่างหยวนฮ่าวแยกแยะว่า “เราไม่มีทางหยุดพวกมันได้ หากพวกมันทะลวงฝ่าแนวป้องกันไปทั้งอย่างนี้ ขวัญกำลังใจของพวกมันจะเพิ่มสูงขึ้น

ในขณะที่ฝ่ายเรามีแต่จะย่ำแย่ลง แทนที่จะปล่อยให้เป็นเช่นนั้น มีสิ่งซึ่งถอนกำลังล่าถอยไปเองจะดีกว่า”

เหล่าแม่ทัพนายกองเริ่มขบคิดตาม

กงซุนชากล่าวเสริมว่า “กองทัพคุณหลุนใหญ่โตมโหฬารนัก เรื่องเสบียงบำรุงจะต้องเป็นปัญหาใหญ่อย่างแน่นอน เราจะถอนกำลังล่าถอยละทิ้งพื้นที่แถบนี้ แต่จะเผาทำลายทุกสิ่งจนสิ้นซาก ไม่ให้พวกมันนำไปใช้ประโยชน์ได้ เป็นการตัดเส้นทางหาเสบียงบำรุงของพวกมัน ทางหนึ่งเราจะบั่นทอนความแหลมคมของพวกมัน อีกทางหนึ่ง เส้นทางส่งเสบียงบำรุงของพวกมันจะเผยตัวออกมา”

ทุกคนในที่นี้ล้วนแล้วแต่เป็นมือดีในการสู้รบ พวกมันพอฟังพลันดวงตากระจ่างวูบ พวกมันออกความเห็นอย่างร้อนแรง

“เราจะทำลายค่ายกลเคลื่อนย้ายทุกแห่ง บีบบังคับให้พวกมันต้องเดินทางผ่านแม่น้ำอาณาจักร! ฮึ่ม! ต่อให้เป็นสุกรร้อยหมื่นตัว คิดขนย้ายข้ามอาณาจักรยังไม่ใช่ง่าย!”

“แหล่งน้ำทุกแห่งไม่อาจปล่อยไว้ เหมือนแร่และเส้นชีพจรปราณปฐพีทั้งหมด ล้วนทำลายให้สิ้น ต้องให้พวกมันไม่อาจเสาะหาเสบียงบำรุงได้ในระยะเวลาอันสั้น”

“เราจะอพยพทุกคนออกไป ทิ้งเมืองว่างไว้ให้แก่พวกมัน เราจะให้พวกมันพบเจอแต่อาณาจักรที่ไม่หลงเหลือแม้แต่สัตว์เลี้ยง!”

“เราจะทิ้งตราประทับไว้ที่เบื้องหลัง แต่ต้องปิดซ่อนให้ดี เราสามารถซุกซ่อนพวกมันจำนวนหนึ่ง แล้วใช้พวกมันสร้างค่ายกลเคลื่อนย้ายขนาด

เล็ก ไม่จำเป็นต้องเคลื่อนย้ายคนได้มากนัก ด้วยวิธีนี้ เราจะสามารถลอบ
โจมตีเส้นทางส่งเสบียงบำรุงที่ด้านหลังของพวกมันได้โดยง่าย”

“กฎัยการศึกษา ม่ออวินให้จะต้องประกาศกฎัยการศึกษา! นี่สำคัญยิ่ง
ทุกคนต้องอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เพื่อป้องกันไม่ให้มี
คนฉวยโอกาสก่อเรื่องวุ่นวาย”

“ถูกต้อง!”

เมื่อมีคนจำนวนมาก คนนั้นกล่าวคำ คนนี้กล่าวอีกคำ ทันใดนั้น
รายละเอียดนับไม่ถ้วนพรุ้งพรูออกมาไม่ขาดสาย อย่าได้ประมาทดูแล
รายละเอียดยิบย่อยเหล่านี้ ข้อได้เปรียบในการสู้รบล้วนต้องสั่งสมทีละเล็ก
ทีละน้อยผ่านรายละเอียดยิบย่อยเหล่านี้เอง

กงซุนชาอดทอดถอนใจไม่ได้ การขยายตัวในช่วงหลายปีมานี้เป็นเหตุ
ให้ม่ออวินให้สูญเสียความเป็นเอกภาพไปไม่น้อย ยามนี้ยังส่งผลกระทบ
ต่อกลยุทธ์ของม่ออวินให้ด้วย หากม่ออวินให้มีขนาดเล็กเหมือนเมื่อก่อน
ไม่ทราบว่าจะป้องกันจะเข้มแข็งถึงเพียงไหน ไม่แน่ว่าไม่สามารถต้านรับ
ยุทธการทะเลมนุษย์ของคุณหลุนจริง ๆ

“นี่คือศึกตัดสิน!” กงซุนชาพลันกล่าวขึ้น ทุกผู้คนเงยบเสียงลง หัน
มองมายังมันเป็นตาเดียว

“ศึกนี้หากได้ชัย จะเป็นชัยชนะอันเด็ดขาด แต่หากพ่ายแพ้ เราจะไม่
เหลืออะไรเลย” กงซุนชาแววตาโชนแสงอันร้อนแรง สัมเสียงดุตันเหี้ยม
เกรี้ยว “ศึกสุดท้าย! นี่คือศึกสุดท้ายแล้ว!”

“ฆ่าพวกมัน!” ทุกผู้คนตะโกนอย่างพร้อมเพรียง ดวงตาแดงฉานด้วย
สายเลือด เต็มไปด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน!

ท้องถนนเต็มไปด้วยกระแสดผู้คนหลังไหล แต่ละคนท่าทางรือรังเล บางครั้งยังหันกลับไปมองด้านหลัง คล้ายห่วงพะวงต่อสิ่งใด

“ท่านทั้งหลาย โปรดเร่งฝีเท้าด้วย!” ชิวเจ่อผู้หนึ่งลอยตัวอยู่กลางอากาศ สัมผัสเสียงที่ผ่านยันต์ขยายเสียงดังก้องไปทั่วทุกมุมถนน “โปรดจดจำ หมายเลขเรือของท่านให้มั่น โปรดระวังทรัพย์สินของท่าน บิดามารดา โปรดดูแลบุตรของท่านให้ดี”

“ทุกท่านไม่ต้องวิตก เราจะชดเชยความสูญเสียทั้งหมดให้แก่ท่าน!”

เห็นชิวเจ่อจำนวนมากเห็นร่างอยู่กลางอากาศ ภายใต้การควบคุมดูแลของพวกมัน ขบวนอพยพเคลื่อนที่ไปอย่างเป็ระเบียบเรียบร้อยแทบไม่มีการขาดช่วง

“ท่านแม่ เราจะกลับมาอีกใช่หรือไม่?” เด็กน้อยผู้หนึ่งซ้อนตามองดูผู้เป็นมารดา สายตาทอแว่ววิงวอน

มารดาผู้นั้นตบศีรษะเด็กน้อยเป็นเชิงปลอบประโลม กล่าวอย่างอ่อนโยน “เราจะกลับมาแน่นอน”

“เป็นความจริง?” เด็กชายตัวน้อยสีหน้าเปี่ยมด้วยความหวัง “ดีจริง! อวินอวินบอกว่านางก็จะกลับมาเช่นกัน ทีนี้พวกเราจะได้เล่นด้วยกันอีก ท่านแม่ เมื่อใดเราจะได้กลับมา?”

“เราจะกลับมาเมื่อฝ่ายเราชนะสงคราม” ผู้ปั้นมารดากล่าวอย่าง
อดทน

“เช่นนั้นเราต้องชนะโดยเร็ว!” เด็กชายตัวน้อยโพล่งเสียงดัง หัน
กลับไปมองบ้านที่เพิ่งจากมาอย่างอาลัยอาวรณ์

การอพยพในลักษณะนี้เกิดขึ้นทั่วทุกแห่ง ในทุกอาณาจักรของม่อ
อวี่นไห่

แผนการของพวกกงซุนชาได้รับการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ม่ออวี่นไห่
ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนไหวอย่างพร้อมร่าวกับเครื่องกลไกขนาดยักษ์ เปิด
การทำงานอย่างเป็นระบบ

เรือวิเศษและเรือขนส่งทุกลำที่มีอยู่ในม่ออวี่นไห่ถูกระดมมา
ทั้งหมด ก่อเกิดเป็นกองเรือมีดฟ้าม้วนดิน ค่ายกลเคลื่อนย้ายทุกแห่งเปิด
ทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถโดยแทบไม่มีการหยุดพัก จึงสื่อถูก
ผลาญไปราวกับเป็นเพียงก้อนหินไร้ค่า

การอพยพผู้คนครั้งใหญ่โตมโหฬารถึงเพียงนี้ ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
ในประวัติศาสตร์

ทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ของม่ออวี่นไห่ถูกนำมาใช้จนถึงขีดจำกัด
นี่คือศึกตัดสินครั้งสุดท้าย!

มู่ชู่ได้รับคำสั่งฉบับหนึ่ง เป็นคำสั่งที่ส่งมาจากสภาผู้อาวุโสใหม่ แต่
นางทราบว่าเป็นหมิ่นอ่องสั่งการถึงนาง

นางหาได้ประหลาดใจไม่ เผ่าอสูรมียอดแม่ทัพที่เด่นล้ำที่สุดอยู่สองคน หนึ่งคือนาง อีกหนึ่งคือปิงหลันต้าเหริน ปิงหลันต้าเหรินยามนี้ปลดเกษียณตัวเอง เริ่มก่อตั้งบ้านแม่ทัพบัญชาการศึกษาเพื่อฟุ้งฟักเลี้ยงดูยอดแม่ทัพรุ่นหลัง มู่ชื้อยอมเป็นคนเดียวที่ยังเหลืออยู่

ภายใต้การประกาศตัวของขุมอำนาจใหม่ แดนอสูรสงบและมั่นคงอย่างรวดเร็ว นี่หมายความว่าราชาควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด สิ่งที่ทำให้มู่ชื้อประหลาดใจที่สุดคือสถานการณ์วุ่นวายที่นางคาดว่าจะต้องเกิด กลับไม่มีเค้าลางว่าจะเกิดขึ้นแม้แต่บ่อย ทันทิที่ขุมอำนาจใหม่ถูกสถาปนาขึ้น เผ่าอสูรก็พร้อมใจกันดับเท้าออกจากความหม่นหมองของการกวาดล้างใหญ่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา กระทั่งเผยให้เห็นสัญญาณของความเจริญรุ่งเรือง

ราชาใหม่องค์นี้... ..มีฝีมืออันหมดจดงดงามโดยแท้!

มู่ชื้อยอมไม่ใช่ผู้เดียวที่พบเห็นสัญญาณทั้งหมด ผู้อาวุโสอื่น ๆ ก็ย่อมเห็นซึ่งกระจ่างเช่นกัน ผู้อาวุโสตระกูลสูงศักดิ์เหล่านี้ ไม่ใช่ทุกคนที่จะเอาแต่ละโมภโลภมากจนหน้ามืดตามัว ซึ่งความจริงพวกมันต่างหากที่เผ่าคาดหวังให้เผ่าอสูรเจริญรุ่งเรืองมากกว่าผู้ใด ยิ่งเจริญรุ่งเรืองยิ่งดี เนื่องจากเผ่าอสูรเจริญรุ่งเรือง ผลประโยชน์ที่พวกมันสามารถกอบโกยจะยิ่งมากขึ้นเป็นทวี

ความรู้สึกต่อต้านที่พวกมันมีต่อราชาลดน้อยลงทันที

ราชาปิศาจผู้นี้พิสูจน์ให้พวกมันเห็นแล้วว่าพระองค์สามารถมอบผลประโยชน์ให้แก่พวกมันมากกว่าผู้ใด

ไม่มีสิ่งใดจะทำให้พวกมันกลายเป็นสัตว์เชื่อฟังได้มากกว่านี้อีกแล้ว

ตระกูลไม้วังทะเลสาบก็เป็นหนึ่งในบรรดาคนเหล่านี้

ประมุขตระกูลผู้ปรารถนาจะมองเห็นโอกาสทันที มันแสดงท่าทียอมศิโรราบและพร้อมสนับสนุนราชาปิศาจโดยไม่ลังเล ทั้งยังทราบดีว่าตระกูลไม้วังทะเลสาบของมันมีข้อได้เปรียบเหนือกว่าตระกูลอื่นใด เนื่องจากพวกมันมีไฟตายอันยิ่งใหญ่ ยอดแม่ทัพมูซึ!

มูซึรับทราบจิตเจตนาของตระกูล ซึ่งนางเองก็ไม่ได้รังเกียจ

มูซึกลายเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้กุมอำนาจสูงสุดของกองทัพอสูรทั้งหมด กองทัพอสูรที่ถูกเรียกระดมมาในครั้งนี้นับเป็นจำนวนอันน่าตระหนกมากกว่าสามสิบหมื่นคน! นี่แทบจะเป็นกำลังพลทั้งหมดในแดนอสูรแล้ว แรกเริ่มเดิมทีเผ่าอสูรมีจำนวนรีพลมากกว่านี้มาก แต่ภายใต้การกวาดล้างสิบปีของหมิงเยวี่เยวี่ ส่งผลให้จำนวนนักรบอสูรลดน้อยลงไปมาก

มูซึมิใช่แม่นางน้อยที่ไม่รู้ความดังเช่นในกาลก่อนอีกแล้ว นางในยามนี้มีทุนรอน มีคุณสมบัติและมีศักดิ์ศรีบริวารมีมากพอ เมื่อปีงูหล่นต้าเหรินถอนตัวพันท่าง นางก็เป็นผู้เดียวที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้กุมอำนาจสูงสุด

การเคลื่อนไหวของสภาผู้อาวุโสในยามนี้ดึงดูดความสนใจของคุณในทางกลับกัน การเคลื่อนไหวของกองทัพอสูรกลับไม่ดึงดูดความสนใจมากนัก

เมื่อมู่ซี้เดินทางไปถึงจุดรวมพล นางต้องประหลาดใจยิ่ง เห็นกองทัพ
ปศางมากกว่าห้าสิบลหมื่นตั้งทัพรอคอย พรั่งพร้อมด้วยอาวุธยุทธโธปกรณ์
นางพลันตระหนักว่านี่จะเป็นการศึกครั้งสำคัญ

อันม่อให้การต้อนรับมู่ซี้อย่างสุภาพ ในแง่ของตำแหน่งและสถานะ
ทั้งสองถือว่าเท่าเทียมกัน

สำหรับผู้คนทั่วไป พวกมันเข้าใจว่าพันธมิตรอสูรปศางเป็นไป
ตามปกติเท่านั้น แต่ในหมู่ชนชั้นผู้นำของเผ่าปศางล้วนล่วงรู้ความนัยเป็น
อย่างดี ฝีมือขององค์ราชาสร้างความแตกตื่นให้แก่พวกมันทุกคนจนแทบ
ขวัญหนีดีฝ่อ รวมอสูรปศางเป็นหนึ่งเดียว! ความสำเร็จเช่นนี้ไม่เคยมีราชา
ปศางองค์ใดเคยทำได้มาก่อน

สำหรับพวกอันม่อและเหลียงเว่ยซึ่งล่วงรู้ตัวตนที่แท้จริงของจ้าวม่อ
ยิ่งตื่นตะลึงมากกว่าผู้ใด ทั้งยังตื่นเต้นยินดีถึงที่สุด รวมอสูรปศางเป็นหนึ่ง
ราชันตัวจริงแห่งม่ออวี่นไห่ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าราชาของพวกมันกำลังจะ
รวมแผ่นดิน!

สายตาของมู่ซี้ไปหยุดอยู่ที่เหลียงเว่ย

แม่ทัพอสูร ผู้นำทัพอันดับแรกในสี่กองพันล่าเลิศของเผ่าปศาง
กองทัพแตรศึกแห่งราชัน

นางมองดูฝ่ายทัพปศางที่พรั่งพร้อมไปด้วยยอดแม่ทัพนามกระเดื่อง
ส่วนฝ่ายนางมีเพียงนางผู้เดียว มู่ซี้ฝืนยิ้มขึ้น หากเผ่าปศางเปิดฉากรุกราน
เผ่าอสูรจริง เกรงว่าเผ่าอสูรไม่มีปัญญาต้านรับเอาไว้ได้

หรือว่าการกระทำของหมิงเยวี่เยี้ยต้าเหรินในหลายปีมานี้ ผิดพลาด
ไปแล้วจริง ๆ?

ความคิดเหลวไหลผุดขึ้นในใจนางโดยพลัน

มู่ชู่รีบสลัดความคิดฟุ้งซ่านทิ้งไปอย่างรวดเร็ว

เหลียงเว่ยรับรู้ถึงสายตาของมู่ชู่ แต่มันไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย

อันม่อพยักหน้าให้สัญญาณแก่เหลียงเว่ย “เริ่มได้แล้ว” กล่าวได้ว่า
อันม่อนับถือเลื่อมใสเหลียงเว่ยเป็นอย่างยิ่ง มันไม่ทราบว่าราราชรับตัวเหลี
ยงเว่ยได้อย่างไร เมื่อมีโอกาสสนทนากันในยามว่าง พวกมันต่างบอกเล่า
ประสบการณ์ในอดีตของตนเอง อันม่อปล้นพบว่ายากจะเข้าใจได้ ยอดแม่
ทัพอันโดดเด่นเช่นเหลียงเว่ยกลับไม่มีที่ให้นินยัดในเผ่าพันธุ์ของตนเอง
หรือว่าเผ่าอสูรมียอดแม่ทัพฝีมือเลิศล้ำมากมายเกินไป?

ชาวปิสางมีฝีมือในการบุกโจมตี ถนัดชัดเจนในการสู้รบอันดุเดือด
รุนแรง ในบรรดาสี่ยอดแม่ทัพ ไม่มีผู้ใดเก่งกาจกว่าเหลียงเว่ย ด้วยเหตุนี้
เองเหลียงเว่ยรับหน้าที่กำหนดกลยุทธ์ อีกสามแม่ทัพเป็นผู้ช่วยของมัน

เหลียงเว่ยเข้าใจสัญญาณของอันม่อ ไม่กล่าวเยินเย้อมากความ มุ่ง
เข้าตรงประเด็นทันที “ในครั้งนี้ แผนการของเราคือโจมตีจากที่นี่”

มือของมันชี้ไปยังอาณาจักรหนึ่งในแดนคุณหลุน

“ทุกหน่วยทัพรวมพลเสร็จสิ้น!” เสวียตงสู่มเสียงเต็มไปด้วยความ
ลิงโลดเร้าใจ บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งหมดมาชุมนุมกันอย่างพร้อม
พร้อมหน้าหน้าทอแววตื้นตันไม่ต่างกัน

นี่มีเพียงแป้นศึกสุดท้ายที่จะตัดสินชะตากรรมของใต้หล้า ยังเป็นศึกใหญ่อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ จำนวนรู้พลคุณหลุนที่กะเกณฑ์มาในครั้งนี่ มีจำนวนมากถึงสองร้อยสี่สิบหมื่นคน!

เป็นจำนวนคนที่ชวนให้สิ้นหวังนัก!

กระทั่งพวกมันเอง ยามมองดูทะเลมนุษย์ซึ่งไม่มีที่สิ้นสุดนี้ ยังต้องสะท้อนหวั่นไหวสุดระงับ

นี่คือขุมพลังที่สามารถกวาดทำลายทุกสิ่ง!

ทุกคนกลั่นลมหายใจ รอคอยคำสั่งโจมตีครั้งสุดท้าย

หลินเชียนมุคลุกขึ้น กล่าวด้วยสีหน้าสงบราบเรียบ “เช่นนั้นก็เริ่มบุกโจมตีได้!”

บุกโจมตี!

คำสั่งถูกถ่ายทอดไปตามลำดับชั้น ส่งผ่านไปทั่วทั้งกองทัพในชั่วอึดใจ!

กองทัพสองร้อยสี่สิบหมื่นประจุกห้วงสมุทรอันไพศาล ม้วนกวาดไปข้างหน้าอย่างซ้ำ ๆ ไม่มีสิ่งใดขวางอยู่เบื้องหน้าพวกมันได้

รุดหน้าไป! รุดหน้าไป! รุดหน้าต่อไป!

ในนามของคุณหลุน!

อาณาจักรหมิงมู่!

อาณาจักรชิงอวี่!

อาณาจักรเทียนเฉิน!

กองทัพคุณหลุนคล้ายกวาดพิชิตไปโดยไร้ผู้ต้าน พวกมันไม่พบการต่อต้านใด ๆ มีเพียงอาณาจักรว่างเปล่า อาณาจักรแล้วอาณาจักรเล่า หลังจากอาณาจักรที่ว่างเปล่า ยังคงเป็นอาณาจักรที่ว่างเปล่า!

ทัพใหญ่อันมโหฬารเช่นนี้ มิเพียงทำให้พวกมันกวาดพิชิตไปโดยไร้ผู้ต้าน ในอีกทางหนึ่งยังหมายความว่าพวกมันสูญเสียความเร็วที่พึงมีไปด้วย ค่ายกลเคลื่อนย้ายทั้งหมดที่พบเห็นในระหว่างทางล้วนถูกทำลายสิ้น พวกมันต้องใช้เรือขนส่งเดินทางผ่านแม่น้ำอาณาจักร ไม่สามารถเร่งความเร็วขึ้นมากกว่านี้

คุณหลุนยังทราบจิตเจตนาของม่อวินไห่ในทันที

“พวกมันต้องการลากถ่วงพวกเราจนแตกดับไปเอง” เฉาชิงสีหน้าเขียวคล้ำ “อุบายเผาเมือง! เสริมกำแพงค่ายคู้ย้ายผู้คนข้าวของ! ฝีมือนี้หมดจดยิ่ง!”

คนอื่น ๆ มีสีหน้าขาดตา ตลอดทางพวกมันอย่าว่าแต่จะพบพานการสู้รบอันใด กระทั่งฝ่ายตรงข้ามสักคนยังไม่มี ราวกับว่าอีกฝ่ายหยิบยื่นแผ่นดินให้แก่พวกมันอย่างยินดีก็มีปาน แต่ในทุกอาณาจักร ทุกสิ่งถูกทำลายสิ้น พวกมันไม่อาจเสาะหาเสบียงบำรุงได้

โดยไม่ทันรู้ตัว ขวัญกำลังใจของทัพหลักตกต่ำถึงที่สุด พวกมันเดิมทีเข้าใจว่าเมื่อทำศึกประสพชัยจะช่วยเพิ่มขวัญกำลังใจให้แก่กองทัพ แต่ศัตรูกลับจงใจถอยหนี ใช้อุบายเผาเมืองตอบโต้พวกมัน ทำให้ผู้คนมีความรู้สึกว้าเหว่ที่ต่อยออกอย่างสุดกำลัง กลับต่อยใส่กองฝ้ายอันนุ่มนิ่ม ความอึดอัดขัดข้องที่ได้รับแทบไม่อาจบรรยายออกมาเป็นถ้อยคำ

จิตเจตนาของม่อวินให้เห็นได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง นี่เป็นกลยุทธ์ที่ไม่ได้
ปกปิดซ่อนเร้นแม้แต่น้อย

แต่พวกมันพานไม่มีปัญญาแก้ไข หรือยังจะให้พวกมันถอยทัพไป
ด้วย?

“เราต้องเร่งความเร็วขึ้นอีก ไม่อาจให้เวลาพวกมันถอนกำลังและ
อพยพผู้คนได้ตามอำเภอใจ เราต้องให้ความสำคัญกับการคุ้มกันเส้นทาง
ส่งเสบียงบำรุง” เสวียตงมองไปทางหลินเซียน

หลินเซียนสั่นศีรษะ “พวกเราจะละทิ้งเส้นทางส่งเสบียงบำรุง”

“ละทิ้งเส้นทางส่งเสบียงบำรุง?” ทุกคนถูกความคิดของหลินเซียนขู่
ขวัญจนตื่นตระหนก

ฝ่ายตรงข้ามใช้อุบายเผาเมือง หมายความว่าพวกมันไม่อาจจัดหา
เสบียงบำรุงเพิ่มเติม หากพวกมันยังจะละทิ้งเส้นทางส่งเสบียงบำรุงอีก...

“นี่คือศึกสุดท้ายสำหรับคุณหลุน” หลินเซียนกล่าวอย่างเย็นชา “พวก
เราเดิมทีไม่มีขีดความสามารถทำศึกระยะยาวอยู่แล้ว ข้าได้สั่งการให้แนว
หลังจัดส่งเสบียงบำรุงสำหรับสามเดือนโดยเร็วที่สุด สมควรส่งมาถึงภายใน
ไม่กี่วันข้างหน้า หลังจากนั้นเสบียงบำรุงเหล่านี้จะเคลื่อนไปพร้อมกับ
กองทัพ ทุกคนพึงจดจำใส่ใจ ยิ่งเน้นซ้ำออกไปเท่าใดเราจะยิ่งเสียเปรียบ
มากเท่านั้น”

เสวียตงและเหล่าแม่ทัพนายกองเข้าใจทันที พลันดวงตาเป็นประกาย
“ความคิดอันประเสริฐ!”

เมื่อละทิ้งเส้นทางส่งเสียบึงบำรุง เท่ากับว่าพวกมันไม่ต้องคอยห่วง
พะวง ว่าศัตรูจะลอบจู่โจมทำลายการขนส่งเสียบึงบำรุงของพวกมันอีก

“สามเดือน!” หลินเชียนดวงตาทอประกายคมกล้า สู้มเสียงเย็นยะ
เยียบ “หากไม่ชนะ เช่นนั้นก็แค่ต้องตาย!”

ทุกผู้คนใจสั่นสะท้าน!

ความมุ่งมั่นของเจ้าสำนักเดดีเดียวยิ่ง

“มีวิธีการใด ที่ช่วยให้เราสามารถเพิ่มความเร็วได้มากกว่านี้?” หลิน
เชียนหันไปถามเฉาชิง

เฉาชิงกัณฑ์ตอบว่า “หากเป็นกองทัพใหญ่ เกรงว่าไม่มีหนทางใด แต่
หากเป็นกำลังพลไม่เกินสามสิบลหมื่น อาจมีทางเป็นไปได้อยู่บ้าง! อย่างไรก็ตาม
หากไม่มีเทพยุทธ์คอยคุ้มกัน กองทัพสามสิบลหมื่นที่แยกย่อยออกไป
ล้วนตกอยู่ในความเสี่ยงอันใหญ่หลวง!”

เหล่าแม่ทัพนายกองนิ่งงันไป กองทัพที่ปราศจากการปกป้องคุ้มครอง
ของเทพยุทธ์เรียกได้ว่าเปราะบางอย่างน่าใจหาย

ทัพใหญ่ของพวกมันที่สามารถแปลงอานุภาพอันน่ากลัวเพียง
เพราะว่ามีหลินเชียน เทพยุทธ์ผู้หนึ่งคอยปกป้องคุ้มกันอยู่ด้วย หาก
ปราศจากเทพยุทธ์ ทัพใหญ่อันน่ากลัวนี้นั้นแทบไม่ต่างจากเนื้อชิ้นโตที่ชวนให้
นำลายสอ

ต่อหน้าเทพยุทธ์ที่สามารถทำลายทั้งอาณาจักร จำนวนคนยังจะมี
คุณค่าความหมายอันใดกันเล่า

ไม่ว่าพลังอำนาจใด ล้วนเกี่ยวเนื่องกันเป็นห่วงโซ่

พวกมันหากแย่งย้อยทัพใหญ่ออกไป แม้จะสามารถช่วยให้พวกมันเดินทางได้รวดเร็วกว่าเดิม แต่ก็เปิดโอกาสให้ศัตรูโจมตีทำลายพวกมันไปที่ละขบวน

หลินเขียนเข้าใจความนัย มีเพียงสามารถสะกดตรึงเทพยุทธ์ของฝ่ายศัตรูเอาไว้ กลยุทธ์ทะเลมนุษย์ของคุณหลุนจึงสามารถแปลงอานุภาพที่แท้จริง

เหวี่ยง!

มันต้องสะกดตรึงเหวี่ยงเอาไว้!

“ข้าจะจัดการกับมันเอง” หลินเขียนก้าวออกมาด้วยสีหน้าสงบนิ่ง มันไม่ได้ปฏิเสธ กระทั่งคิดยังไม่คิด ราวกับเอ่ยถึงเรื่องธรรมดาสามัญสักเรื่อง

มันกวาดตามองไล่ไปที่ละคน จากนั้นกล่าวเสียงราบเรียบ “หากข้าตาย เจ้าสำนักคนต่อไปคืออาชิง”

เฉาชิงสะท้อนขึ้นทั้งร่าง เงยหน้าขึ้นมองหลินเขียนอย่างตื่นตระหนก แต่ในยามนี้ไม่มีใครใดมองมัน ทุกผู้คนตะลึงมองหลินเขียน สีหน้าทอแววเหลือเชื่อ

เสวียตงรู้สึกคล้ายมีบางอย่างติดคอ มันพยายามเค้นรอยยิ้ม แต่ไม่รู้ตัวเลยว่ารอยยิ้มของมันยังขัดตากว่าทำให้เสียอีก “อย่าได้กล่าวเรื่องที่ไม่เป็นมงคลเช่นนี้ได้หรือไม่... ..”

หลินเขียนยิ้มยิ้ม จากนั้นกล่าวอย่างเคร่งขรึมจริงจัง “ข้าตายได้ แต่คุณหลุนไม่อาจพ่ายแพ้”

กล่าวจบคำ มั่นก็หันตัวเดินตรงไปที่ช่องประตูระโจมแม่ทัพ

แสงสว่างเจิดจ้าจากภายนอกส่องเข้ามาจากช่องประตูเงาร่างของ
หลินเชียนถูบบังอยู่ภายใต้แสงเงา จนผู้คนไม่อาจมองเห็นโฉมหน้าของ
มันชัดเจน ทันใดนั้นฝ่าเท้าของมันสะดุดลงเล็กน้อย

“นับแต่วันนี้ไป พวกเจ้าไม่ต้องกังวลกับเหวี่ยงเส้า”

สุมเสียงนั้นดังมาจากแสงสว่างภายนอก ยังคงตระหง่านดีเหมือนเช่น
ปกติ

เหวี่ยงเสื้กับหลินเซียนเผชิญหน้ากันบนท้องฟ้า

แทบจะในทันทีที่หลินเซียนส่งคำท้าทายมาถึง เหวี่ยงเสื้ก็เหินลี้วออกจากค่าย สำหรับเหวี่ยงเสื้แล้ว ภารกิจหลักของมันคือรับประกันความปลอดภัยของกงซุนชา เปี้ยหาน หยางหยวนฮ่าวและเหล่าแม่ทัพนายกองทั้งหลาย ซึ่งภัยคุกคามที่แท้จริงสำหรับกงซุนชากับพวกมีเพียงหนึ่งเดียวนั่นคือหลินเซียน

สองเทพยุทธ์เผชิญหน้ากันในอาณาจักรว่างเปล่าแห่งหนึ่ง

“ช่างเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับศึกตัดสินระหว่างเรา” เหวี่ยงเสื้กล่าวอย่างเคร่งขรึม

หลินเซียนแ่้มยี้ม “การต่อสู้ระหว่างเราท่าน ไม่จำเป็นต้องทำร้ายผู้บริสุทธิ์ไป สถานที่ไร้ผู้คนเช่นนี้นับว่าเป็นสมรภูมิที่ดีจริง ๆ”

“เจ้าโฉนเลยจะเคยสนใจว่าทำร้ายผู้บริสุทธิ์หรือไม่?” เหวี่ยงเสื้แ่่นหัวร่ออย่างเย็นชา

“ตราบใดที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อคุณหลุน ข้ากไม่ได้มีความสนใจที่จะฆ่าคน” หลินเซียนกล่าวอย่างเปิดเผย

เหวี่ยงเสื้ตากระจ่างวูบ “เป็นไปตามคาด เจ้ามีฝีมือรุดหน้าจริง ๆ”

“ยังคงล่าช้ากว่าเจ้าก๊าวหนึ่ง” หลินเชียนสั่นศีรษะ สีหน้าไม่เหลือเค้า
ตระหนกถือดีอีก “ความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคุณหลุน สมควรเป็น
วิธีการที่เราใช้จัดการกับสำนักกระบี่สุญตา”

เหวยเสँगกล่าว “ความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคุณหลุน คือใน
สายตาพวกเจ้ามีแต่พวกเจ้าเอง คงมิใช่ว่ามีแต่พวกเราที่ต่อต้านคุณหลุน
กระมัง?”

หลินเชียนนิ่งงันไป

จากนั้นมันหวั่นอย่างปลอดโปร่ง งอนิ้วดีดใส่กระบี่เทพไท่กู่คุราหนึ่ง
ติง!

เสียงกระบี่คำรามกังวานใส ได้ยินชัดเจนทั่วทั้งอาณาจักร

“ท้ายที่สุดแล้ว ไหนเลยมีกฎผิดมากมายถึงเพียงนั้น!” หลินเชียนยึด
รางเหยียดตรงดูจกระบี่ รอยยิ้มเลือนหายไปจากใบหน้า ดวงตาสาด
ประกายคมกล้า “มีแต่ชัยชนะหรือพ่ายแพ้เท่านั้น!”

เหวยเสँगยังคงสั่นศีรษะ “หลายสิ่งหลายอย่างไม่เกี่ยวข้องกับชัยชนะ
หรือพ่ายแพ้”

“เช่นนั้นยังจะมีสิ่งใดอีก?” หลินเชียนแ่มยิ้มไม่ยี่หระ

เหวยเสँगดวงตาทอแววหวานรำลึก จิตใจสงบราบเรียบราวกับบ่อน้ำ
โบราณ “ศรัทธาความเชื่อ!”

หลินเชียนกลับไม่โต้แย้ง เพียงผงกศีรษะ “นั่นก็ใช่แล้ว เพียงแต่เจ้ามี
ศรัทธาความเชื่อของเจ้า ข้าก็มีศรัทธาความเชื่อของข้า! เช่นนั้นผู้ใดถูก
ผู้ใดผิด ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ก็ให้กระบี่ตัดสินเถอะ!”

หลินเขียนยกกระบี่เทพในมือ จ่อจี้ใส่เหยยเส่งแต่ไกล
“ประเสริฐ!” เหยยเส่งยกกระบี่เทพในมือขึ้นเช่นกัน

เหลียงเวยมีฝีมือมากที่สุดในการช่มโจมตี แต่การช่มโจมตีอันยิ่งใหญ่
ถึงเพียงนี้สมควรไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์

ซึ่งความจริงหากบอกว่านี่เป็นการช่มโจมตี เกรงว่าเทพเจ้าแห่งการ
ช่มโจมตีบนสวรรค์คงต้องตีกอกหัวแล้ว

เมื่อกองทัพพันธมิตรอสูรปิสาจปรากฏตัวในดินแดนคุณหลุน ทัวทั้ง
คุณหลุนตกอยู่ในความประหวั่นพรั่นพรึงสุดขีดหัวใจ

เหลียงเวยในใจลอบสันสึระชะ คุณหลุนหากทราบว่าราชาปิสาจองค์
ใหม่ซึ่งเพิ่งจะรวมเผ่าอสูรและเผ่าปิสาจเข้าด้วยกัน แท้จริงแล้วคือจ้วม่อ
ต่อให้ตีพวกมันจนตาย พวกมันก็คงไม่กล้าทุ่มเดิมพันจนหมดตัวเช่นนี้

ขุมกำลังทั้งสองฝ่ายเป็นคนละครดับชั้นกันตั้งแต่แรก

เทียบกันแล้ว ไฟในมือของราชาดีกว่าหลินเขียนมาก

แต่เมื่อลองคิดทบทวนดู เหลียงเวยอดงงงันไม่ได้ มันยิ่งขบคิด
ใคร่ครวญยิ่งไม่เข้าใจ ไฟในมือราชากลับกลายเป็นไฟดีถึงเพียงนี้ตั้งแต่
เมื่อใดโดยที่มันไม่ทันรู้ตัว?

แต่แล้วมันสะบัดสึระชะแรง ๆ สลัดความคิดฟุ้งซ่านออกจากใจ เรื่อง
เช่นนี้จะเป็นอย่างไรหาได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันไม่

ศึกนี้ไม่มีสิ่งใดยากเย็นสำหรับมัน การตีโต้ของหลินเซียนดังกำลึงคน
ของคุณหลุนไปแทบทั้งหมด ระหว่างทางพวกมันไม่พบการต่อต้านใด มี
เพียงฝูงชนที่แตกตื่นและสิ้นหวัง

“อย่าหยุด อย่าหยุด! เร่งความเร็วขึ้นอีก! บุกทะลวงไปข้างหน้าด้วย
ความเร็วสูงสุด!” เหลียงเว่ยสั่งการไม่ขาดสาย

ทัพอสูรปิศาจราวกับมหาเวทย์ กวาดทำลายคุณหลุนโดยไม่มีผู้ใด
ต้านติด

“ว่าอะไร!” เสวียตงใบหน้าซีดขาวราวคนตาย เย็นเฉียบไปถึงชั่ว
หัวใจ ปากพิมพ์ำปานละเมอ “ทัพพันธมิตรอสูรปิศาจ! พวกมัน... ..พวก
มันไม่ใช่ที่กำลังจะเริ่มสู้รบกันหรือหรือ?”

มันสั่นเสียงสั่นสะท้านสุดระงับ

ในกระโจมแม่ทัพ ทุกผู้คนสีหน้าซีดเผือด พวกมันทราบว่าเป็นเรื่อง
หมายความว่าอย่างไร

พวกมันไม่กลัวว่าเมื่อวินโห้จะลอบโจมตีด้านหลังพวกมัน เจ้าบุก
โจมตีแนวหลังข้า ข้าจะบุกโจมตีให้ถึงแนวหลังของเจ้า ย่อมไม่มีผู้ใดหลบ
หนีรอดพ้น แต่การรุกรานของทัพพันธมิตรอสูรปิศาจ เท่ากับว่าคุณหลุน
เผชิญศัตรูกล้าแข็งรุมกระหนาบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

กองกำลังท้องถิ่นของคุณหลุนมีกำลังรบอ่อนด้อย ย่อมไม่มีปัญญา
หยุดยั้งการรุกรานของทัพพันธมิตรอสูรปิศาจ

ที่ย่ำแย่ไปกว่านั้น ชาวการรุกรานของพันธมิตรอสูรปิศาจจะทำลายขวัญกำลังใจในทัพใหญ่ของคุณหลุนอย่างสิ้นเชิง

คนเหล่านี้ย่อว่าแต่จะเทียบได้กับกองพันชั้นยอด พวกมันไม่เคยผ่านการฝึกอบรมของกองทัพด้วยซ้ำ ส่วนใหญ่เป็นพลเมืองที่ถูกกะเกณฑ์มา ซึ่งหากเป็นเมื่อครึ่งเดือนก่อน พวกมันกระทั้งยังไม่เคยเหยียบย่างเข้าสู่สมรภูมิแม้แต่ก้าวเดียว ทันทีที่พวกมันทราบข่าวว่าครอบครัวที่ด้านหลังกำลังตกอยู่ในอันตรายจากการรุกรานของอสูรปิศาจ หลังจากนั้น... ..

นี่ถึงผลกระทบอันน่ากลัวที่จะตามมา เสวียตงสะท้อนขึ้นทั้งร่าง มันตอบสนองทันที รีบกระซอกเสียงสั่งการอย่างดุตัน “ถ่ายทอดคำสั่งลงไปให้กำจัดอินกุยทั้งหมด! ไม่อนุญาตให้ผู้ใดซุกซ่อนอินกุยเอาไว้! ไม่อนุญาตให้ผู้ใดติดต่อสื่อสารกับภายนอก... ..”

กล่าวยังไม่ทันจะจบคำ ร่างหนึ่งโซซัดโซเซเข้ามา

“แย่แล้ว! แย่แล้ว... ..”

ฉากเหตุการณ์ที่นอกกระโจมตกอยู่ในความโกลาหลอลหม่านไปแล้ว เหล่าแม่ทัพนายกองใบหน้าที่ซีดขาวอยู่แล้ว บัดนี้ปราศจากสีเลือด โดนสิ้นเชิง

“ฟ้าต้องการพิฆาตคุณหลุนเราแล้ว!” เฉาชิงพึมพำอย่างเลื่อนลอย จากนั้นกระอักโลหิตกองโต สิ้นสติไปในบัดดล

... ..

“ประชาชนชาวคุณหลุน พวกเจ้าหากยอมจำนน หากคิดเดินทางกลับบ้าน พวกเราให้คำมั่นว่าจะไม่ทำร้ายพวกเจ้าและครอบครัว ทั้งยังรับประกันความปลอดภัยของทรัพย์สิน... ..”

เสียงประกาศผ่านอินกุกเน้นย้ำประโยคเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า กระตุ้นเตือนให้ยอมจำนน

เนื้อความเช่นเดียวกันนี้ ออกอากาศไปทั่วสวรรค์สี่ดินแดน

แม้แต่ม่อวินไห่ยังตื่นตะลึงต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันนี้ เรื่องที่จ้วม่อคือหมิงอ๋องถือเป็นความลับสุดยอด ในม่อวินไห่ผู้ที่ล่วงรู้ความจริงมีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น คนส่วนใหญ่เพียงทราบกันว่าจ้วม่อจะกลับมาในไม่ช้า

ในเวลานี้การเปิดเผยตัวตนของจ้วม่อ เปรียบประดุจกระปี่สุดท้ายที่ปักใส่หัวใจของกองทัพคุณหลุนอย่างถนัดถนี่

เดิมทีทัพคุณหลุนยังพยายามรวบรวมกำลังเฮือกสุดท้าย เพื่อต่อสู้ตัดสินกับม่อวินไห่ เนื่องจากพวกมันเชื่อมั่นว่าขอเพียงคุณหลุนต่อสู้โดยไม่เสียดายชีวิต พวกมันสามารถจัดการกับม่อวินไห่ ก่อนที่จะหันไปรับมือกับบอสรูปีศาจ

แต่หมิงอ๋องผู้เกรียงไกรถึงกับเป็นจ้วม่อศัตรูเก่าของพวกมันเอง ความลับนี้เมื่อประกาศออกมา ทว่าทั้งคุณหลุนเหลือเพียงความสิ้นหวังจากกันบึงหัวใจ!

ไม่ว่าผู้ใดที่ทราบว่าพวกมันไม่มีโอกาสอีกแล้ว

ไม่มีแม้สักส่วนเสี้ยว

กองทัพของพวกมันสูญสิ้นเป้าหมายไปแล้ว ต่อให้พวกมันรบชนะม่อ
อวินให้ ก็ไม่มีคุณค่าความหมายใดอีกแล้ว!

ขุมกำลังของทั้งสองฝ่ายไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกันอีกต่อไป

ไฟตายที่จ้วม่อเพียรปิดซ่อนเป็นเวลานาน พลันสำแดงอำนาจอย่าง
เกริกไกร เรื่องนี้หากจ้วม่อเปิดเผยไม่ถูกเวลา สิ่งที่ยังจะต้องเผชิญคือคุณ
หลุนที่ซ่อนตัวอยู่ในกระดองเต่า

ถึงยามนั้นหากจ้วม่อคิดขบกัดพวกมันสักคำ เกรงว่าต้องเตรียมใจ
สละฟันสักหลายซี่

ทว่ามันกลับดำเนินอุบาย ทิ้งความหวังแห่งชัยชนะให้แก่คุณหลุน
ปล่อยให้คุณหลุนรวบรวมกำลังขวัญเพื่อทຸ່มเติมพันจนหมดตัว แล้วในชั่ว
วินาทีสุดท้าย ก็เปิดเผยกระบวนท่าปลิดชีพในคราวเดียว

คุณหลุนกระทั้งโอกาสจะได้กลับยังไม่มี

สับสนอลหม่าน!

เป็นความสับสนอลหม่านอย่างสิ้นเชิง!

ด้านหลังถูกทัพพันธมิตรรอสรูปสางกวาดทำลาย ทัพใหญ่สองร้อยสี่
สิบหมื่นกลายเป็นโกลาหล่นวาย ศักดิ์ศรีแห่งคุณหลุนในเวลานี้คล้ายสูญ
สลายไปอย่างสมบูรณ์ แม้ว่าเสวียตงจะพยายามสั่งให้ทหารลาดตระเวน
เช่นฆ่าทหารหนีทัพเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่าง แต่พวกมันไม่อาจหยุดยั้งผู้คน
จำนวนมหาศาลถึงเพียงนี้ได้

เกือบทั้งกองทัพ หากมิใช่หลบหนีเอาตัวรอดก็ยอมจำนนแต่โดยดี

พวกมันเพียงอยากกลับบ้าน พวกมันแค่ต้องการพบหน้าครอบครัว

ความหวาดกลัวแพร่กระจายราวกับโรคระบาด

ทะเลมนุษย์ที่สามารถปล้นความหวังของผู้คน ยามนี้ทัพแตกพ่ายดัง
ภูผาทลาย

ภายในกระโจมแม่ทัพ เหล่าแม่ทัพนายกองที่ยืนนิ่งซึ้งเหมือนไก่ไม้
ค่อย ๆ ได้สติกลับคืนมา

เสวียตงแม่ไบบ้านยังคงขาวซีด แต่ดวงตาทอประกายแหลมคม ราว
กับสามารถแทงทะลุร่างคน “พวกเราแพ้แล้ว คุณหลุนแพ้แล้ว ไม่มีโอกาส
ชนะแม้แต่หน่อย ผู้ใดคิดยอมจำนนก็ปล่อยพวกมันไปเถอะ”

มันลุกขึ้นยืน ตรวจสอบความเรียบร้อยของยุทธโศภณเทพบนร่าง สี
หน้าเคร่งขรึมสำรวจ

“หากปล่อยให้การยอมจำนนกลายเป็นภาพจำในช่วงเวลาสุดท้าย
ของคุณหลุน โยมิใช่เป็นความอัปยศเสื่อมเสียอย่างใหญ่หลวง”

“คุณหลุนเอ๋ย! ต่อให้เจ้าต้องลาลับไปจากโลก ยังคงสำแดงความ
องอาจห้าวหาญให้เป็นที่ประจักษ์ จึงจะคู่ควรกับนามคุณหลุน!”

มู่เซวียนผุดลุกขึ้น เหล่าทัพนายกองทั้งหมดลุกขึ้นยืนอย่างเงิบงัน
พวกมันเดินออกจากกระโจมแม่ทัพ ด้านนอกกระโจม ผู้ที่ยังคงยืนรอ
อยู่นอกกระโจมอย่างสงบนิ่งเหลืออยู่ไม่มากนัก

เมื่อเห็นเสวียตงและเหล่าแม่ทัพนายกองเดินออกมา ชิวเจ้อเหล่านั่น
พลันเริ่มจัดกระบวนทัพอย่างเงิบเงิบ ปราศจากสຸ້มเสียงสำเนียงใด
นับตั้งแต่ต้นจนจบไม่มีผู้ใดปริปากแม้สักครั้งคำ

พวกมันยืนเป็นระเบียบเรียบร้อย ร่างตั้งตรงและอาจหาญประหนึ่ง
คันทวน

ที่ขอบฟ้าอันห่างไกล ทัฟใหญ่ที่คึกคักเข้มแข็งมุ่งตรงเข้าหาพวกมัน
อย่างเร่งร้อน

ปราณกระบี่สองสายยังคงปะทะหักหาญกลางอากาศอย่างดุเดือด!
คลื่นพลังเทพอันเกรี้ยวกราดถล่มฟ้าทลายปฐพี ไม่ว่ากวาดผ่านไปยัง
ที่ใด ฟ้าดินล้วนปรากฏรอยแตกร้าวอันน่ากลัว

พวกมันผ่าแยกปฐพี ฟาดฟันทำลายท้องฟ้า บนพื้นเต็มไปด้วยรอย
แยกขนาดใหญ่นับไม่ถ้วน เพลิงพิภพแตกปะทุออกมาอย่างบ้าคลั่ง
ทั้งสองฝ่ายไม่คิดออมรั้งสิ่งใดไว้

สองเทพยุทธ์ทั่วร่างปกคลุมไปด้วยบาดแผลน้อยใหญ่ นับไม่ถ้วน แต่
พวกมันคล้ายไม่มีความรู้สึกเจ็บปวด

พวกมันต่อสู้กันสิบวันสิบคืนโดยไม่ได้หยุดพักแม้แต่ชั่ววูบ

ทันใดนั้นเอง ทั้งสองพลันหยุดกึก

คนทั้งสองหันไปจ้องมองในที่ห่างไกลเป็นตาเดียว

มีคนกำลังมา!

ทั้งสองฝ่ายทราบแน่นแก้ไข ผู้มาเป็นคนของฝ่ายใด ฝ่ายนั้นคือผู้ชนะ
มีเพียงผู้ชนะเท่านั้นจึงมีเวลาว่างมาช่วยเหลือทางด้านนี้

หลินเซียนเมื่อเห็นจ้วม่อที่น่าอยู่ด้านหน้าสุด ใบหน้าพลันกลับ
กลายเป็นเผือดขาว พลังสภาวะทั่วร่างสลายหายไปทันที

พวกมันพ่ายแพ้!

คุณหลุนพ่ายแพ้แล้ว!

มันฝืนบังคับร่างกายที่สั่นระริกให้สงบนิ่งมั่นคง หลังจากต่อสู้เดิมพันชีวิตติดต่อกันนานกว่าสิบวันสิบคืน ไม่ว่ามันหรือเหยยี่ล้งนอยอยู่ในสภาพตะเกียงใกล้สิ้นแสง

พวกมันทั้งสองเพียงพึ่งพาลมหายใจอึดสุดท้ายเท่านั้น

ด้านหลังจ้วม่อยังมีผู้คนอีกหลายคน อากุ๋ย จงหยู เชิงเหลียนเอ๋อร์ หลัวหลี่ หว่อหลี่ หลั่น รวมไปถึงตาเฒ่าประหลาด พวกมันแต่ละคนล้วนมีพลังฝีมือระดับกึ่งเทพยุทธ์

จ้วม่อถึงกับนำชนชั้นกึ่งเทพยุทธ์ทั้งหมดของม่ออวี่นให้ร่วมทางมาด้วย

หลินเชียนได้แต่ฝืนยิ้มขมขื่น เยาะหย่นในความไร้พลังอำนาจของตน นี่ย่อมหมายความว่าศึกที่เบื้องนอกจบลงแล้ว จบลงอย่างสมบูรณ์ มีแต่เป็นเช่นนั้น จ้วม่อจึงกล้านำยอดยุทธ์ทั้งหมดร่วมทางมาที่นี่

คุณหลุน... ...ในมือของข้าเอง... ...

หลินเชียนก้มหน้า เหม่อมองกระบี่เทพไท่ก่ดั่วยดวงตาเลื่อนลอย... ...

ติง! น้ำตาหยดหนึ่งตกกระทบกระบี่ แล้วกลายเป็นละอองน้ำหยดเล็ก ๆ กระเซ็นซ่าน

“ท่านอาจารย์ ขออภัยด้วย... ...”

น้ำตาพรุ่งพรูลงบนกระบี่ รินไหลไปตามตัวกระบี่

“ท่านอาจารย์ ศิษย์ขอโทษ... ...ศิษย์ขอโทษ... ...”

มันทำให้เรากับเด็กน้อยผู้หญิง

อาณาจักรนภจันทร์

ภุษาสุญตา

ภุษาสุญตาร่างไปด้วยวัชพืช เต็มไปด้วยซากสิ่งปลูกสร้างที่พังทลายไปนานปี

จ้วม่อและเหวยเสิ่งมองดุ้นหญ้า พุ่มไม้และเถาวัลย์ที่สูงท่วมหัวพวกมัน โดยไม่เอ่ยคำใด ต่างคนต่างเริ่มทำความสะอาดอย่างขะมักเขม้น

ในไม่ช้าสองศิษย์พี่ศิษย์น้องก็ช่วยกันจัดการภุษาสุญตาจนสะอาดสะอ้าน

ขุนเขายังคง แต่ผู้คนจากไปแล้ว

“ศิษย์น้อง!” เหวยเสิ่งกล่าวขึ้นอย่างกะทันหัน

“อืมม์?” จ้วม่อหันไปมอง

“ข้าตั้งใจว่าจะสร้างกระท่อมสักหลัง ลงหลักปักฐานอยู่ที่นี่” เหวยเสิ่งมีสีหน้าหวานรำลึก “เรียกมันว่ากระท่อมกระบี่เถอะ!”

“เข้าใจแล้ว” จ้วม่อพยักหน้า “อย่าลืมมาร่วมงานวิวาห์ของข้ากับอาگویด้วย”

“ฮ่าฮ่า! เตรียมสุราดีไว้อวดข้าด้วย!” เหวยเสิ่งหัวเราะอย่างเบิกบานใจ ทั้งสองศิษย์พี่ศิษย์น้องสบตาบู่ แยมยิ้มให้แก่กัน

แฟนฟิค - ราชันสามภพ!

คำคืนนั้นม่ออว้นให้ครีกครื้นรื้นเรใจอย่างที่ไม่เคยมีก่อน เนื่องเพราะในยามอรุณรุ่งจะเป็นพิธีวิหังของราชาสามภพจ๋วม่อ บรรดาแขกเหรื่อเร่งรุดมาร่วมงานอย่างคับคั่ง ไม่ว่าจะเป็นชีวจื่อหรืออสรูปศิาจ จากอาณาจักรชีวจื่อทั้งใกล้ไกล จากภพอสรุและภพปศิาจที่ห่างไกลสุดหล้าฟ้าเขียว ล้วนพากันหลังไหลมาอย่างกระตือรือร้นและสุขสำราญใจ นครหลวงตั้งเดิมของม่ออว้นให้แทบไม่อาจรองรับผู้คนจำนวนมหาศาลถึงปานนี้ได้

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อยากพลาดงานสยุมพรครั้งยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์หนนี้

เดือดร้อนถึงกองทัพของม่ออว้นให้ต้องคอยดูแลความสงบเรียบร้อยอย่างขยันขันแข็ง ต้องกระจายกำลังออกไปควบคุมสถานการณ์อย่างเหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบตาย

นับตั้งแต่ศึกสุดท้ายที่ปราบพชิตีคุณหลุนโดยราบคาบ ห้ามทานกายพุทธซึ่งยืนอยู่ฝ่ายคุณหลุนเป็นพวกแรกที่เข้าสวามภักด์โดยไม่มีเงื่อนไข แต่ความนัยเบื้องหลังมีเพียงไม่กี่คนที่ล่วงรู้ว่านี้เป็นผลงานของอีซิงผู้เป็นศิษย์พี่ของอีเจิง จากนั้นชุมกำลังต่าง ๆ ททยอยเข้าสวามภักด์อย่างต่อเนื่อง ทั้งสามภพเริ่มย่างเข้าสู่ยุคสมัยแห่งสันตสุข อย่างที่ไม่เคยมียุคสมัยใดเทียบได้

แต่ชีวเจอกับอสรูปศิาจรบราฆ่าพันกันมานานนับพันนับหมื่นปี
ผูกพันบุญคุณความแค้นลึกกล้วยาจะสะสาง บอกว่าสนิทสนมกลมเกลียว
ไหนเลยง่ายดายตั้งใจนี้? ภายใต้ผิวหน้าแห่งความสันตสุขิข ยังกงชุกช่อน
คลิ่นลัับไต้ น้ำนัับไม่ถ้วน ทว่านี่เป็นเรื่องราวในภายหลััง

กลางวกาลก่อนวันมหาวิวิหิ จันทรารื่องรองผ่องอำไพ

ไต้มานรัตตกาลของม่ออว^๑นให้ชุกช่อนความลัับประการหนึ่ง
อาคัันตุกะจากภายนอกมีไม่กี่คนทีลั่วงรู้กระทัังคนของม่ออว^๑นให้เอง หาก
ไม่ใช่ระดับสูงขึันมาสักหน่อຍยังไม้อาจทราบได้ ในส่วนลึกของม่ออว^๑นให้
มีเกาะโดดเดี่ยวแห่งหนึ่ง ห้ามมิให้ผู้คนลั่วงลั้าโดยพลการ เรียกขานกันว่า
เกาะหวนคะนััง

อาจบางทีจั้วม่อได้แนวคดิมาจากเกาะนทิรารมณั์ของเปี่ยหาน

ราตรีสันตสุขิขนี้ เกาะนั้อยอันโดดเดี่ยวกลัับครึกครึ้นเป็นพิเศช

บริเวณส่วนตัันของเกาะ เห็นอาวุธวิเศชกองโตวางสุมช่อนเป็นภูเขา
เลากา อาวุธวิเศชเหล่านัี้มองผวิเผนิคลั้ายกองสุม ๆ ไว้้อย่างไมใครใส่ใจนััก
ต่อเมื่อเพ่งมองอย่างถึถ้วน จัังจะเห็นได้ว่าทีแท็ลั้วนจััดวางเป็นรูปแบบ
ลวดลายอันพิสิดารคลั้ายจะเป็นคัายกลขบวนหนึ่ง อาวุธวิเศชเหล่านัี้มีทััง
ชุดเกราะ กระปึ่บินและอาวุธวิเศชสารพั้ดรูปทรง แต่ละชั้นบั้างแตกหัก
เต็มไปด้วยรัวิรอย บั้างยังสมบรุณั์ดี แต่ส่วนมากเปราะเป็อนคราบโลหติที
ดรูวกับว่าจะลั้างไม้ออก ทีน่าประหลาดคือทุกชั้นสลัักไว้ด้วยนามหนึ่ง

คล้ายเป็นนามของผู้ครอบครองอาวุธวิเศษชิ้นนั้น หากลองยื่นมือกระทบ
กฎ จะเห็นภาพเจ้าของนามนั้นผุดเด่นขึ้นมา

ผู้คนยี่สิบสามสิบคนส่งเสียงเอะอะโวยวายอยู่หน้ากองภูเขาย่อม ๆ นี้
หากเป็นคนเก่าแก่ของม่ออว้นไห้จึงจะทราบได้ กฎาอาวุธวิเศษที่
แปลกประหลาดอยู่บ้างนี้ แต่ละชิ้นล้วนเป็นของดุด่างหน้าจากผู้คนของม่อ
อว้นไห้ที่พลีชีพไปในระหว่างทาง นับตั้งแต่ในอาณาจักรขุนเขาน้อยเป็น
ต้นมา ซึ่งเหล่าผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ช่วยกันค่อย ๆ เก็บรวบรวมเอาไว้เท่าที่จะทำ
ได้

กลุ่มคนยี่สิบสามสิบคน แต่ละคนถือไหสุราใบโตไว้ในมือ หากเป็นผู้ที่
มีสายตาดูอยู่บ้าง จะพบว่าสุราเหล่านี้ล้วนเป็นสุราเลื่องชื่อที่สุดของม่ออว้น
ไห้ คนที่ด้านหน้าสุด สองมือหิ้วไหสุราสองใบ ยกขึ้นราดรดลงบนกองอาวุธ
วิเศษด้วยสีหน้าอันซบซ้อน กิ่งโศกเศร้า กิ่งภาคภูมิใจ

“สหายเอ๋ย ดื่มเถอะ พวกเจ้าในปรภพคงปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง
วันนี้เหล่าป่านของพวกเราสยบทั้งสามภพไว้ใต้ฝ่าเท้า สร้างยุคสมัยที่ไม่ว่า
ผู้ใดก็ล้วนมีชีวิตอย่างสุขสำราญใจ” ม้าฝานกล่าวพลางเทสุราจนหมดทั้ง
สองไห จากนั้นหันไปรับไหสุราอีกใบจากเซียนที่ยื่นส่งมาให้ ยกขึ้นดื่ม
อีก ๆ อย่างสาสมใจ เหล่าสหายที่ด้านหลังก็เลียนแบบมัน พวกเขารำดื่มด้วย
อารมณ์อันผสมปนเป

“ขอบคุณพวกเจ้ามากแล้ว อาจเป็นเพราะต้องแบกรับปณิธานของ
พวกเจ้าเอาไว้ด้วย ทำให้พวกเรากระตุ้นติดตามเหล่าป่านมาจนถึงที่นี่ได้”
เซียนกล่าวสืบท่อ

“น่าเสียดายที่พวกเจ้าด่วนตายกันไปเสียก่อน จึงไม่ได้มีชีวิตีเสพสุข โอบซ่ายกอดขวาเช่นข้า พวกเจ้าในปรภพก็อย่าได้อิจฉารชียาข้าเกินไป”
เหนียนลู่กล่าวอย่างยั้มแย้ม

“เฮอะ โอบซ่ายกอดขวามีอันใดดี ต่อไปนี้มีแต่ชีวิตีสงบสุข ข้าคงเหี่ยวเฉาจนตาย” เหลยเผิงกล่าวอย่างกลัดกลุ้มกังวล

“สงบสุขก็ดีแล้ว ข้าจะได้บำเพ็ญเพียรภาวนาอย่างสบายใจ” จงหยูกล่าวส้อมเสียงราบเรียบ

เว่ยหยานกับคนอื่น ๆ ที่ด้านหลังพากันผงกศีรษะเห็นพ้อง แต่หลายคนอดมีสีหน้าว่างเปล่าระคนโหยหาอยู่บ้างไม่ได้

แต่ม้าฝานกลับแค้นเสียง “พวกเจ้าคติมีชีวิตีสงบสุขโอบซ่ายกอดขวา? ฝันหวานเกินไปแล้ว! ชวิเจ้อกับอสรูปศิจาณภูพันความแค้นหลายหมื่นปี ไหนเลยบอกว่าสงบสุขก็สงบสุขง่าย ๆ?”

เหลยเผิงกับเหล่าคนที่มีสีหน้าซึมเซาพอฟังต้องตากระจ่างวูบ เชียซานหัวร่อฮึฮึ กล่าวว่า “นั่นก็ใช่แล้ว พวกเจ้าเข้าใจว่าแม่นางน้อยต้าเหรินของพวกเรา จะปล่อยให้พวกเจ้ามีชีวิตีสุขสบายในขณะที่มันต้องวิ่งพล่านปราบบกฏไปทั่วแผ่นดินจริง ๆ? ฝันเพื่องเกินไปแล้ว! เตรียมถูกจิกหัวใช้งานเยี่ยงทาส หลังเลือดเป็นท้องธารเสียเถอะ! ฮ่าฮ่า”

เสียงหัวร่อประสานดังสนั่นหวั่นไหว สีหน้าซึมเซาถูกแทนที่ด้วยความมีชีวิตีชีวาอย่างเต็มเปี่ยม ทันใดนั้นเอง ส้อมเสียงเย็นชาพลันดังออกมาจากราวป่าอันมืดครึ้ม

“รู้ก็ดีแล้ว ข้าจะได้ไม่ต้องจับพวกเจ้ามัดส่งไปให้เปลืองแรง แหกหรือ
แห่แหนเข้ามาในดินแดนของเราเราทำกับท่านบแต่ก ข้ายังนึกว่าพวกเจ้า
แอบไปเกียจคร้านอยู่ที่ใด รีบใส่หัวไปรักษาความสงบเรียบร้อยให้แก่ข้า
ฮืมฮืม! จดจำไว้ หากงานนี้มีปัญหาใดเกิดขึ้น ข้าจะถอดยศพวกเจ้า ส่งกลับ
ไปเป็นไพร่ราบทหารเลวเสียให้หมด!” กงซุนชาสองมือไพล่หลัง เคน
ออกมาจากราวป่าด้านข้าง กล่าวเสียงเย็นเยือก

ทั้งกลุ่มแตกฮือในบัดดล ท่ามกลางเสียงหัวร่อเกรียวกราว ลำแสง
หลายสิบสายพุ่งวาบออกจากเกาะหวนคะนึ่ง แยกย้ายกันไปคนละทิศละ
ทาง

กงซุนชาสันตึระชะอย่างระอาใจ แต่ยังอดแหย่มมือออกมาไม่ได้ มันหัน
กลับมาองภูเขาอาวรุทเศชนงินาน หลุดตาลงต่ำด้วยสีหน้าหม่นหมองที่
หาได้ยาก จากนั้นทอดตามองเข้าไปยังส่วนลึกของเกาะ

ลึกเข้าไปในใจกลางเกาะ มีหน้าผาเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง บนหน้าผาสลัก
ลวดลายอันแปลกประหลาดที่คนภายนอกมอาจเข้าใจความนัย นั้นเป็นรูป
ภูเขาสูงใหญ่ลูกหนึ่ง ที่เชิงเขาเป็นเรือเกาวัลย์สีม่วงสดใส ข้างเรือเกา
เป็นสุนัขจิ้งจอกส่งยมิเจ้าเล่ห์ กับมังกรน้ำแข็งตัวหนึ่งนอนหมอบหลับตา
อย่างสุขสบาย ทั้งสี่แม่ผติแผกแตกต่าง แต่กลับดสุนทิสนมกลมเกลียว
อย่างบอกไม่ถูก

เบื้องหน้าหน้าผา เห็นสองบุรุษสองสตรีคุกเข่าเรียงราย อีกหนึ่งสตรี
ยืนห่างออกไปทางด้านหลัง ล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

หลังจากโชคค่านับสามครั้งพร้อมกัน บุรุษที่อยู่ตรงกลางกล่าวว่า

“อาจารย์ อาจารย์อา พวกเราจัดการกับคุณหลุน เช่นดวงวิญญาณของพวกท่านเป็นผลสำเร็จ อีกทั้งบัดนี้ สำนักกระบี่สุญตาของเราได้ชื่อว่า เป็นสำนักที่มีชื่อเสียงอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า ศิษย์คนหนึ่งของพวกท่านรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่น กวาดพหิตไปทั้งสามภพอย่างที่ไม่เคยมีสำนักใดกระทำสำเร็จมาก่อน พวกท่านที่โลกโน้นคงปลาบปลื้มประโลมใจแล้ว อาจารย์โปรดวางใจ ข้าเหวยเส้งและเหล่าศิษย์น้อง จะจรรโลงสำนักกระบี่สุญตาให้ยั่งยืนสืบไป”

จากนั้นหันไปสบตาหลัวหลี หลีอิงฟ่งและเสี่ยวกั้ว ที่ต่างพยักหน้า พลาบแย้มยิ้มให้แก่กัน

ภูชา มังกรขาว จิ้งจอกและเครือเถา ทั้งสี่คล้ายขยับไหวไปมาอย่าง เบเกิบานใจยิ่ง

“เสี่ยวกั้ว เจ้า... เจ้าเป็นไรหรือไม่?” หลีอิงฟ่งถามอย่างระมัดระวัง ขณะที่เดินเคียงกันกลับไปยังด้านหน้าเกาะ

“ข้า? ข้าจะเป็นไร? ศิษย์พี่หญิงท่านหมายถึงเรื่องอันใด?” เสี่ยวกั้วที่ เติบโตเป็นสาวสะพรั่งอ่อนตามอย่างนิกฉน ใบหน้าที่คล้ายผลฝักวอดู เรียวลงเล็กน้อย แต่ยังคงเปล่งปลั่งแดงระเรื่อ

“ก็เรื่องที่ศิษย์น้องจ้วม่อจะเข้าพิธีวิวาห์...” หลีอิงฟ่งเอ่ยอย่าง กระดากอยู่บ้าง แต่ทั้งสี่หน้าและน้ำเสียงล้วนเต็มไปด้วยความห่วงใยกังวล

เสียวกั้วเบกิตากว้าง อุทานดังอา สีนห้ำค๋อยทอประกายเข้าใจ พลัน
แย้มยิ้มเบกิบานปานบุปผา กล่าวปนหัวร่อว่า “ศษิย์พีหญงิท่านห้วงอันใด
สำหรับเสียวกั้ว ขอเพียงศษิย์พีเบกิบานใจ เสียวกั้วก็เบกิบานใจ ศษิย์พียิ้ม
แย้ม เสียวกั้วก็ยิ้มแย้มด้วย อื่นใดนอกเหนือจากนี้ เสียวกั้วไม่เคยคิด”

นางนังเจียบไปชั่วอึดใจ ค่อยฝืนยิ้มอย่างอัจนปัญญาอยู่บ้าง “อย่า
ว่าแต่สิ่งทีแม่นางอาทุ่ยกระทำเพื่อศษิย์พี ยังมีสตรีใดในโลกหล้า
สามารถประชันขันแข่งกับนางได้? กระทั่งโฉมสะคราญลุ่มเมืองอย่างเสีย
กงจู่หรือแม่นางหลีเซียนเอ๋อร์ ยังไม่กล้านำตนเองไปเทียบกับแม่นางอาทุ่ย
ข้ายังจะนับเป็นตัวอะไรได้?”

เห็นหลื่อจิงฟ่งทำท่าจะกล่าวปลอกโยน เสียวกั้วรีบยกมือห้ามปราม
กล่าวว่า “แต่ข้าก็มีสิ่งหนึ่งทีไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน กระทั่งแม่นางอาทุ่ยยังสู้
ไม่ได้” เสียวกั้วแย้มยิ้มอย่างเฉิดฉัน “นั่นคือข้าเป็นศษิย์น้องหญงิทีศษิย์พี
รักใคร่เอ็นดูทีสุด เเท่นี้อีกก็พึงใจแล้ว”

จากตำแหน่งของหน้าผาทีใจกลางเกาะ ทอดลึกเข้าไปในส่วนลึกทีสุด
ของเกาะ เห็นป้ายศลิสาสุสานสีดำสนทีตั้งตระหง่าน ทีแปลกประหลาดก็คือ
เบื้องหน้าป้ายศลิามีเด็กน้อยอายุเจ็ดแปดขวบสองคน กลับนั่งยกไหสุรา
กรอกใส่ปากด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“ฮ่าฮ่า ข้าจะหัวร่อจนขาดใจตาย” เด็กชายงดงามผู้มีดวงตาสีแดง
เลือดกุมทอ้งหัวร่อจนน้ำตาเล็ด ซี้ไม้ซี้มือไปทีป้ายศลิสาสุสาน กล่าวอย่างสา
สมใจว่า “เห็นหรือไม? เห็นหรือไม? สิ่งทีเจ้ากระทำไม่สำเร็จ ศษิย์ข้ากลับ

ทำได้อย่างหมดจดงดงามนัก หมดจดงดงามยิ่งกว่าที่เจ้าเคยฝึกฝนเสียด้วยซ้ำ! ยอมรับนับถือแล้วหรือไม่?”

“ศศิย์ข้าต่างหาก” เด็กชายผิวเข้มหน้าตาคมคาย แอ้งเสียงราบเรียบ พลาญยกไหสุรารอกใส่ปากอีกใหญ่

“ข้าสั่งสอนมันมากับมือ! สอนมากกว่าเจ้า! ทั้งยังไม่ใช้เพียงมันผู้เดียว หากไม่มีเจ้าหนูงงซุน ศศิย์คนรองของข้า ไฉนเลยจะมีวันนี้ได้!” เด็กชายนัยน์ตาสีเลือดโมโหโทโส

“แต่ข้าเป็นคนแรกที่เลือกมัน เจ้าอย่าลืมนะตอนที่เจ้าเกือบจะฆ่ามัน ข้าก็เป็นผู้ห้ามปรามเอาไว้” เด็กชายอีกคนเถียง

“บัดซบ เว้ย! เรื่องเก่าแก่ฝุ่นจับเหล่านี้อย่าได้นำมาโต้เถียงกันให้เสียเวลาแล้ว มาตัดสินกันตอนนี้เลยดีกว่า ผู้ใดจะเก่งกาจกว่ากัน!” ผูยาในร่างเด็กชายเจ็ดแปดขวบกระโดดลุกขึ้นยืนชี้หน้า

เด็กชายใบหน้าคมคายยกไหล่ กล่าวว่า “จะตัดสินอย่างไร? อาจ้วกับอาเจิงช่วยให้เราได้กายเนื้อใหม่ก็จริง แต่อาศัยร่างเด็กน้อยเช่นนี้ พลังบำเพ็ญเพียรก็ยังไม่ฟื้นคืน หรือจะให้ต้อยตี้ยิ่งอันธพาลข้างถนน?”

“เฮอะ ผู้ใดพิสูจน์การใช้กำลังต่อยตีกัน? มาตัดสินกันว่าศศิย์ของผู้ใดเก่งกาจกว่า ข้าจะใช้ผูบ้านแม่ทัพบัญชาการศึกษา เจ้าก็จงสร้างของเจ้า อีกสปีปีให้หลังค่อยให้ศศิย์ของพวกเรามาสักกัน” ผูยาเสนออย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง อย่าได้เห็นว่าพวกมันยามนี้มีสารรูปเป็นเด็กน้อยน่าเอ็นดูอายุเจ็ดแปดขวบ แต่พวกมันคนหนึ่งอายุหลายพันปี อีกคนหนึ่งคงอยู่มากกว่าหมื่นปี เวลาเพียงแค่อายุสำหรับพวกมันแล้วไม่อาจนับเป็นอะไรได้

แต่เว่ยกลับยกไหล่อย่างเฉื่อยชา “ขออภัยที่ข้าไม่น้อมสนอง ข้าไม่คิด
แข่งขันกับเจ้าอีกแล้ว ไหน ๆ ก็อุตสาหกรรมมีชีวิตใหม่ทั้งที ข้ามีเรื่องที่ต้อง
กระทำ”

“เรื่องอันใด?” ผูยาขมวดคิ้ว

“ครั้งนั้นเพื่อปกป้องชนเผ่าของข้า ข้ายินยอมกลายเป็นชุดเกราะ
ป้ายศลิสาสุสาน แต่สุดท้ายชนเผ่าของข้าก็ยังคงพินาศดับสูญอยู่ดี” เว่ยแหว
ตาเลือนลอยอยู่บ้าง “ที่แรกยังคงมีสภาพเป็นวิญญาณชุดเกราะ ข้าไม่กล้า
มีความคิดเพื่อฝืนอันใด ยามนี้เมื่อได้รับโอกาสครั้งที่สอง ข้าก็อยากใช้ชีวิต
อย่างที่ข้าต้องการบ้าง ดูจากขงเสี่ยวหรือเหล่านมนุษย์หมอก ข้าสังหรณ์ใจ
ว่าบางทีอาจยังมีชนเผ่าโบราณเหลือรอดอยู่อีกไม่น้อย ข้าตั้งใจว่าจะนำขง
เสี่ยวออกตระเวนไปทั่วโลก ลองเสาะหาพวกมันดูในโลกอันสงบสุขของอา
จั่วนี้ พวกมันไม่จำเป็นต้องตกระกำลำบากอีกต่อไป”

ผูยาพอฟังต้องงึเงียบงันไป จากนั้นแค้นเสียง กล่าวเสียงสับัดว่า
“เช่นนั้นก็ไปเถอะ! ไปทำตามที่เราต้องการ จะอย่างไรไม่มี ‘นาง’ ให้เจ้า
ต้องคอยเฝ้ารับใช้อยู่แล้ว”

เว่ยเหลือบตามองแวบหนึ่ง กล่าวอย่างยั้มแย้ม “ว่าก็ว่าเถอะ เสี่ยวผู่
การเปิดบ้านสอนแม่ทัพบัญชาการศึก โยมใช่เป็นความฝันของ ‘นาง’
เช่นกันหรือ? เจ้าก็ช่างซื่อสัตย์รักดีต่อนางจริง ๆ” กล่าวพลาง
บ้วนปากไปทางป้ายศลิสาสุสานที่เบื้องหน้า

ผูยาหน้าแดงก่ำ ไม่สนใจสิ่งใดอีก โถมเข้าฟัดฟาดกับเว่ยเป็นพัลวัน
เสียงดังโหวกเหวกโวยวายไปทั่วทั้งเกาะ

งานนี้ไม่เพียงเป็นงานมหาวีรภัยที่ยิ่งใหญ่อลังการอย่างที่ไม่เคย
บังเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ แต่ยังเป็นงานแรกที่จะสำแดงศักดิ์นา
ภาพของราชันแห่งโลกใหม่ ซึ่งรวมทั้งสามภพเข้าเป็นหนึ่งเดียว ไม่มี
อาณาจักรใดในสามภพจะไม่ส่งผู้คนมาร่วมยินดีร่วมอวยพร และไม่มีกอง
กำลังกบฏใด จะไม่ส่งผู้คนลอบเข้ามาหวังก่อวินาศกรรม ร้อนถึงกงขุนชา
เปี้ยหานกับเหล่าแม่ทัพนายกอง ต้องคอยรักษาความสงบเรียบร้อยอย่าง
เคร่งครัดเข้มงวด

วันสุดท้ายก่อนวันงาน เหล่าชนชั้นสูงที่มีสิทธิ์เข้าร่วมงานเป็นการ
ส่วนตัว พวกกันเดินทางเข้าสู่เมืองหลวงของม่ออว้นไห่อย่างพร้อมหน้า ส่วน
ผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติเข้าร่วมงาน ได้แต่ชมดูจากภาพมายาที่จัดไว้ทั่วม่ออว้น
ไห่

อรุณรุ่งนั้น ดวงตะวัน تابทอขอบฟ้า ผู้คนเข้าแถวเรียงรายเป็นชั้น ๆ
ด้านหน้าสุดเป็นบุคคลสำคัญทั้งหมดของม่ออว้นไห่ ไล่เรียงลงมา
ตามลำดับชั้น ทุกสายตาจ้องมองอย่างคาดหวังรอคอยไปยังสะพานสายรุ้ง
สีแดงอันวิจิตรงดงามที่ทอดยาวลงมาจากฟากฟ้า

ไม่นานหลังจากนั้น เสียงดนตรีกังวานมาจากที่ห่างไกล แว่วหวาน
สดใสสุดจะพรรณนา บัดเดียวคล้ายกระซิบอยู่ริมหู บัดเดียรราวกับหยอก
เย้ามาจากปลายขอบฟ้า อัศจรรย์พันลึกถึงที่สุด

ท่ามกลางเสียงดนตรีสวรรค์ เห็นลำแสงพร่าพรายตระการตา ที่ปลาย
สะพานสายรุ้งบนฟากฟ้า ปรากฏบุรุษสตรีชุดแดงค่อนหนึ่งจุมมือเคียงข้าง

กันลงมา บุรุษไม่หล่อเหลาเท่าใด แต่ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส กอรปด้วยสง่า
ราศีของจอมคนผู้พิชิตแผ่นดิน สตรีคลุมหน้าด้วยผ้าแดงโปร่งบาง เห็นโฉม
หน้าเพียงรำไร ทว่ายังพอจะทราบได้ว่างามล้ำสุดสามโลก สองเท้าเปล่า
ขาวผ่องสมบูรณ์แบบ

ข้างกายทั้งคู่เป็นเจดีย์น้อยกับเจ้าเพลิงน้อย ไล่จับกันไปมาอย่างร่า
เริง ด้านข้างจ้วม่อเป็นสื่อผืนที่ปั่นสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา คอยเฝ้า
อารักขาไม่ห่าง ส่วนข้างกายอาภุย์คือหยางกง ส่งยิ้มหวานหยดพลาญโบก
มือให้คนข้างล่าง นักโง่เดนิเซดิหน้ากรีดกรายติดตามมาเบื้องหลัง มีเจ้าดำ
น้อยเกาะอยู่บนศีรษะ โบกหนวดสองข้างเรวรี ทารกหมอกวญญูฉวฉว
ท้ายสุดอย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัว คอยปล่อยไอหมอกและแสงสีออกมาเป็น
ระยะ ทำให้ดูราวกับภาพฝันฉากหนึ่ง

ที่ด้านล่าง เจริเหลียนเออร์จัดวางโต๊ะตัวน้อย นั่งจิบชาอยู่ในตำแหน่ง
ของบุคคลสำคัญ ยังมีกงซุนชากับเปี่ยหานที่ฉวยโอกาสร่วมโต๊ะด้วยโดยไม่
รอให้เชื้อเชิญ รวมถึงเสี้ยกงจู่ที่สนิทสนมคุ้นเคยกับเจริญเหลียนเออร์เป็น
อย่างดี

ชั่วพระบิดาที่บุรุษสตรีค่อนั้นปรากฏกายที่ชั้นบนสุด ในรอยยิ้มพริ้ม
พรายของเสี้ยกงจู่ปรากฏรอยหม่นหมองวูบหนึ่ง

“จนบัดนี้ค่อยสำนึกเสียใจหรือ?” เจริเหลียนเออร์พลันกล่าวออกมา
โดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ

เสี้ยกงจู่จึงนั่งอยู่นาน จากนั้นกล่าวด้วยสีหน้าเลือนลอยอยู่บ้าง “บาง
คราข้าเคยทบทวนทวนนึก หากวันนั้นข้ายินยอมละทิ้งทุกอย่างตามที่ติดตามมัน

เขจ็เหลียนเอ๋อรักับเสียงกงจู่สูงค้อนคนละขั้วบ คล้ายกำลังจะกล่าวว่า
เจ้าอวดโอ่อันใด? สองตัวประหลาดเช่นฉุนอวี๋เฉิงกับหลัวหลี เคยแก่งแย่ง
ตำแหน่งนี้กับเจ้าหรือไร?

เปี้ยหานที่ด้านข้างกลับทำหน้าที่ครุ่นคิดอย่างจริงจัง คล้ายกำลังขบคิด
ว่ามันสมควรอวดโอ่บ้างหรือไม่ แล้วจะอวดว่ามันมีความสัมพันธ์อันใดกับ
ราชันสามภพดี?

ห่างออกไปไม่ไกล ที่โตะของอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติหลีเซียนเอ๋อรั
ดวงตาจับจ้องไปบนสะพานสายรุ้งแดง ในใจไม่ทราบครุ่นคิดอันใด บางที
นางกำลังคิดถึงนกกระเรียนกระดาศตัวหนึ่ง อาจบางทีนางไม่ได้ครุ่นคิด
อันใด หรือบางที นางอาจกำลังหวนคะนึงถึงเรื่องราวอันซาบซึ่งตรึงตราสัก
เรื่องหนึ่งกระมัง

ทันใดนั้นเอง เหตุเปลี่ยนแปลงพลันอุบัติ

เสียงระเบิดดังสนั่นลั่นโลกดังมาจากเกาะเมฆแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่าง
ออกไปในระยะไกล

ทุกผู้คนสีหน้าตึงเครียดในบัดดล กองทัพที่รับหน้าที่รักษาความ
ปลอดภัยเตรียมการสู้รบอย่างเร่งด่วน

กงซุนซากับเปี้ยหานสบตากันวูบ ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น
หากบอกว่ามีผู้ก่อความไม่สงบ เป็นผู้ใดโง่เขลาไม่รักชีวิต จนกระทั่งกล้า
แส่หาที่ตายถึงใจกลางเมืองหลวงของม่ออวั้นไห่?

อย่าว่าแต่ไม่มีผู้ใดสามารถเล็ดลอดผ่านแห่ฟ้าตาข่ายดนิของม่ออวั้น
ไห่ เข้ามาก่อนเรื่องโดยที่พวกมันไม่ระแคะระคายได้

แต่แล้วทันใดนั้น เห็นมังกรยักษ์สีดำผงาดขึ้นบนฟากฟ้าด้านหนึ่ง ร่างใหญ่โตมหึมาของมันเป็นแบบดั่งไปครึ่งฟ้า พลังภาวะสุดอหังการของราชันแห่งสัตว์ร้ายกวาดซัดเป็นระลอก ทำเอากระทั่งค่ายจู่โจมผู้ผ่านศึกมาอย่างโชกโชนยังใจสั่นสะท้าน เพียงมองปราดเดียวก็ทราบ นี่ไม่ใช่สัตว์ร้ายธรรมดาสามัญ มังกรดำกำลังอาละวาดอย่างเดือดดาล ฟ้าผ่าดทำลายทุกสิ่งจนพินาศย่อยยับเป็นแถบ ๆ

“ฮะ!” ฉุนอวีเฉยใจดูอย่างแปลกใจ “เจ้ามังกรน้อย ไฉนรีบร้อนออกจากบ่อพญูปัก ยังไม่ได้เวลาเสียหน่อย”

ทุกผู้คนหันมามองมันเป็นตาเดียว สีหน้าแปลกพิกลยิ่ง กงซุนชาถลาเข้ามาส่งยิ้มหวานเยือก “ศิษย์น้อง! นั่นมันตัวบัดซบอันใด อย่าบอกนะว่าเป็นฝีมือเจ้า?”

ฉุนอวีเฉยพยับหน้าอย่างไม่รู้สึกรู้สา “อา ที่แรกข้าเข้าใจว่ามันจะกลายเป็นมังกรเขียวอำไพระดับเก้า แต่ดูจากยามนี้ ช่างเหนือความคาดหมายนัก หากข้ามองไม่ผิด นี่สมควรเป็นมังกรทมิฬโลกันตร์ระดับสิบ”

“ระดับสิบ!” ทุกผู้คนตาเหลือก สัตว์ร้ายระดับสิบเป็นตำนานเล่าขานมานานปี มีผู้ใดเคยพบเห็นตัวจริงของพวกเขาบ้าง?

ยังไม่ทันที่ผู้ใดจะทันได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง เงาเล็ก ๆ สองร่างพลันโถมเข้าหาฉุนอวีเฉยจู่ๆกระโชก เงาหนึ่งกระโดดขึ้นขี่คอ สองมือดิ่งทิ้งเส้นผมของฉุนอวีเฉย อีกร่างหนึ่งกระโจนเข้ากระซกคอเสื้อ

ร่างที่กระซาคคอเสื้อคำรามลั่น “เจ้าหนูเจจี้! นี่มันหมายความว่า
อะไร? กระทั่งสัตว์ปธานระดับสปีเจ้ายังมีปัญญาเพาะสร้างออกมาได้
เช่นนั้นกับเพียงแค่ร่างกายที่เติบโตแล้วของพวกข้า เจ้าสมควรเพาะสร้าง
ได้อย่างง่ายดาย ไฉนจึงสร้างร่างของพวกข้าสองคนออกมาเป็นเด็กน้อยไป
เสียได้!” ผุยาตวาดถามอย่างเกรี้ยวกราด เว่ยที่ขี่คออยู่ด้านบนช่วยขยุ้ม
ผมจนอวีเจจี้เค้นเอาคำตอบ

จนอวีเจจี้กลับงงงันวูบ “อะ? ไม่ใช่พวกท่านหรือที่บอกศศิย์พี่ว่า
อยากมีร่างกายเป็นเด็กน้อย จะได้ค่อย ๆ เริ่มฝึกฝีมือใหม่ตั้งแต่ต้น? ข้าก็
ทำตามที่ศศิย์พี่บอก”

ผุยาเบกิตาตะลึงลาน ส่วนเว่ยถึงกับอ้าปากค้าง

ทันใดนั้นเอง เสียงหัวร่อดังกระหึ่มดังมาจากเหนือฟ้า เงามสีแดงพุ่ง
วาบดุจสายฟ้าฟาด มือหนึ่งหิวคอเว่ย อีกมือหิวคอผุยา ยกชูขึ้นตรงหน้า
พลาংกล่าวด้วยสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง

“ฮ่าฮ่า เสี่ยวผุผุ เสี่ยวเว่ยจื่อ เจ้าสองคนโหวกเหวกโวยวายอันใด พวก
เจ้าอยู่ในสภาพนี้ก็ดีแล้ว จะได้ไม่ต้องออกไปเที่ยวเล่นซุกซนก่อเรื่องปวด
เศียรเวียนเกล้าให้เกอสักหลายปี ข้ารับประกันว่าจะเคี่ยวเข็ญฝึกปรือพวก
เจ้าอย่างถึงใจ เหมือนที่พวกเจ้าเคยฝึกปรือข้าในตอนนั้นเลยทีเดียว ฮ่าฮ่า
ฮ่าฮ่า”

“ที่แท้เป็นฝีมือเจ้า... ..” เจ้าหนผุยาที่ถูกหิวคอชี้หน้าจ้วงม่อ ปลาย
นิ้วสั้นระริก ชุ่นแค้นจนพุดไม่ออก

“ข้าก็เอะใจอยู่แล้วเชียว” เว่ยบ่นจึ่งจำ สีหน้าท่าที่สงบเยือกเย็น
กว่าผุยาอยู่บ้าง คล้ายยอมรับชะตากรรมแต่โดยดี

จ้วม่อไม่สนใจพวกมันอีก หันไปแย้มยิ้มให้คนรอบกาย ประมือพลา
กล่าวว่า “เอาละพี่น้องทั้งหลาย ช่วยสั่งสอนเจ้ามังกรมารยาททรมตัวนั้น
ให้มันรู้เสียบ้าง ว่ากำลังอาละวาดอยู่เบื้องหน้าผู่ใด!”

เหวยเส้งแย้มยิ้มพลาซักระปี หลัวหลีหันไปสบตากับหว่อหลี ยกมือ
ขึ้นแตะประสานกันแนบแน่น จงหยูประนมมือสวดสรรเสริญพระพุทธรคุณ
เชิงเหลียนเอ๋อร์ดวงตากระจ่างดุจจันทร์ แต่ไม่ได้ขยับตัว เหล่าโถวกลับแบ้
ปาก คล้ายไม่คิดเปลืองแรงด้วย กลับตั้งหน้าตั้งตาสวาปามสุราอาหาร
ตรงหน้าอย่างออกรสออกชาติ หिलันการ่มอย่างเฉติฉาย มุมปากยกยิ้มเย็น
ชา กงซุนซากับเปี้ยหานสบตากันวูบ พวกกันยักไหล่ หันกลับไปจิบน้ำชาต่อ
ที่นี้ไม่มีเรื่องของมนุษย์ธรรมดาเช่นพวกมัน

นกโง่กับสื่อผ่นิพุงลวีนำหน้าไปก่อนผู่ใด สำหรับนกโง่ ในโลกไม่มีสัตว์
ร้ายตนใดสามารถอดโอโอหังต่อหน้านางได้! ส่วนสื่อผ่นิก็ขุ่นแค้นแน่นอก
สัตว์ร้ายระดับสิบกลับกล้าปรากฏตัวต่อหน้านั้น ผู่ซึ่งคาดหวังว่าจะ
กลายเป็นระดับสิบในสักวัน

หาที่ตาย!

ทหารหมอกวญญานส่ายหน้าอย่างระอาใจ แม้จะติดตามเข้าร่วมวง
ด้วย แต่ยังคงใช้สายตาเห็นอกเห็นใจมองดูเทพมังกรชะตาขาดตนนั้น

ลำแสงหลายสายพุ่งวาบออกจากเมืองหลวง ติดตามนกโง่กับสื่อผ่นิ
มุ่งเข้าหาเทพมังกรบรรพกาลผู่หน้าครั้นคร้าม

เสียงระเบิดดังสนั่นลั่นโลก ฟ่ำสะท้อนแผ่นดินสะเทือน จนเหล่าผู้มาชมดูงานวิวิธยัต์ต้องวิ่งเข้าไปในขบวนค่ายกลคุ้มกัน หาที่หลบภัยกันจ้าละหวั่น

เซจิลเลียนเออร์เลื้อยตามองอย่างเหยียดหยาม สั่งการให้หญิงรับใช้ต้มน้ำชงชาเพิ่มเติมิ นั้งจิบน้ำชาชมดูอย่างสบายใจ พलगทอดถอนรำพึงรำพันว่า “รู้จักแต่ใช้กำลังต้อยตี โฉนไม่เสพรับสุขสันตกินบ้าง?”

“ข้าก็ว่าอย่างนั้น แต่ตัวป่าเถื่อนเหล่านี้หากไม่ให้พวกมันต้อยตี เกรงว่าคงอับเฉาตายสักวัน หรือไม่ก็หาเรื่องอาละวาดให้เป็นทีเดือดร้อนรำคาญแก่พวกเราเสียเปล่า ๆ” กงซุนซากล่าวอย่างยัมิแยม

เปี้ยหานป็นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา แต่ยังคงจิบชาอย่างสบายอารมณ์ ด้วยเช่นกัน เซจิลเลียนเออร์ซม้ามองพวกมันแวบหนึ่ง กล่าวไปก็น่าประหลาด นางไม่เคยต่อว่าพวกมันที่ถือวสีาสะนั่งร่วมโต๊ะกับนาง นี่จะอย่างไรเป็นบุคคลที่รสนิยมต้องกันสองคน

ทันใดนั้นเอง ปรากฎคนผู้หนึ่งรุ่ดเข้ามารายงาน “ต้าเหริน เศษเดนของคุณหลุนฉวยโอกาสก่อความวุ่นวาย!”

กงซุนซายัมิหวานหยด แฝงเค้าเอียงอาย “ฆ่าให้หมดสนั!”

เซจิลเลียนเออร์กับเสยงงจู่หลือกตาใส่มัน ราวกับคดิกกล่าวว่า ‘เจ้านั้นละที่ป่าเถื่อนที่สุด!’

ในไม่ช้า เสียงคำรามสุดอหังการของมังกรทมิฬ ก็กลับกลายเป็นเสียงกรีดร้องโหยหวน

วันนั้นไม่ว่าเผ่าพันธุ์ใดในภพทั้งสามล้วนได้ประจักษ์ชัดแก่สายตา
สิ่งมีชีวิตระดับสปีชีส์สมควรจะครอบครองฟ้าดินกลับถูบทบตีอย่างน่าอนาถ
จนต้องร้องขอชีวิต มังกรทมิฬโลกันตร์เป็นสัตว์ร้ายระดับสปีชีส์ในตำนาน
อย่างแน่นอน นี่ไม่มีสิ่งใดผิดพลาด หากจะผิด ก็ผิดที่มันถือกำเนิดผิดที่ผิด
เวลาไปเสียหน่อย เพราะคนที่เบื้องหน้าของมันนี่คือ...

ราชันสามภพจ้าวม่อ!